

١٠١

יוסי בקמן

בן אברהם וסטלה

12.11.51

26.10.73

לחם במבואות העיר סואץ

נפל מול חק"מ ח-101

בית לחם בגלילית

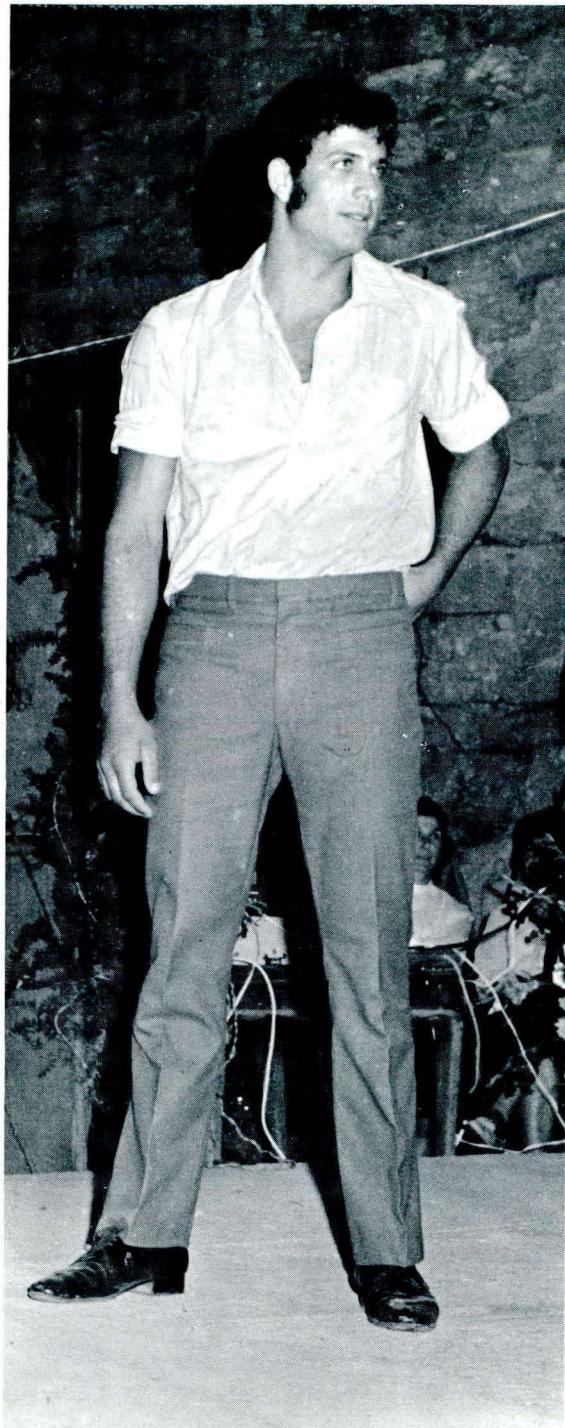
יְהוָה קָרְבָּן כִּי־בַּתְּנֵנָה קָרְבָּן .
דְּבָרָיו לְקֹדֶשׁ כְּבָרָא וְלֹא־בְּפָנָים .
גְּפֻנָּה שְׂמֵךְ , גְּלִחָן , חַדְקָה בְּפָנָים ,
וְעַן גְּרָנָה גְּכָעָן אֲתָה : (דָּבָר) פְּנֵם . (פְּנֵם .

וְגַם הַקְּרָבָה אֲלֵיכָה מִמְּנִי .
כְּלָא עֲמִילָת רְבָדָאת אֲבִיגִיאֵל אֲבִירָה
אַבְּגָדָה . רְבָדָף . בְּנִי .
בְּאַרְבָּה אַבְּגָדָה אֲבִיגִיאֵל הַמְּרַבְּלִי .

אֲלָמָה כְּלָמִידָה אֲלָמָה כְּלָמִידָה .
כְּלָא יְהָמֵם לְמַזְמָה : אַלְיָה , כְּלָא סְמִימָה יְהָמֵם , אַלְיָה
אַלְיָה אֲבָנָה וְסָבָב וְאַחֲתָה , אַלְיָה וְאַבָּה דְּרָאָה ,
אַלְיָה כְּלָמִידָה כְּלָמִידָה , אַלְיָה וְאַבָּה דְּרָאָה .

רְאֵבָה יְהָמֵם . עַדְרָה בְּלִיחָם . גְּלָא בְּלִיחָם בְּאַבְּרָה :
כְּלָא , כְּלָא בְּלִיחָם , כְּלָא בְּלִיחָם .
כְּלָא נְחִוָּם - גְּלִיחָם , נְזִוָּם , אַלְיָה אֲרָבָה גְּלִיחָם .
גְּלִיחָם עַדְרָה לְבָן הַמְּנִינָה ,
בְּלִיחָם - כְּלָא בְּלִיחָם .

. אַלְיָה .

·JJJ'lc 'oi·

جَاءَهُمْ مِنْ كُلِّ رَبِيعٍ وَرَبِيعٍ مِنْهُمْ

גַּם אֲזִינָה בְּחֻנְכָה קְהֻנָּה
תְּמִימָה מִלְּפָנֵי קְדֹשָׁתָךְ
מִין כַּרְבָּן וּבְחוֹזֶק
וְעַל אֶתְמָתָר עַל־בָּנָךְ בְּמִזְבֵּחַ!

በፌዴራል የሚከተሉት አገልግሎት ተመርሱ ይችላል

כְּלָלָה בְּגִיאָה, קִינְזִים וְיַרְאָה
וְגַתְתָּה אֶת-צָבָא אֲנָשָׁים.
בְּגִיאָה אֶת-צָבָא אֲנָשָׁים
בְּגִיאָה אֶת-צָבָא אֲנָשָׁים
בְּגִיאָה אֶת-צָבָא אֲנָשָׁים
בְּגִיאָה אֶת-צָבָא אֲנָשָׁים

לְפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֶת־בְּנֵינוּ כִּי־
אַתָּה תְּמִימָן וְאַתָּה תְּמִימָן וְאַתָּה
תְּמִימָן וְאַתָּה תְּמִימָן וְאַתָּה תְּמִימָן

: انسانی انسانی

جذبیت اسلام

أَنْجَانِيَّةٌ

אַתָּה כְּבָר
בְּגִיאָה

כאילן המכיה שראשיו עמוק בין הסלעים,
כך עמוק חזרת לבנו ולא נשכח לעולם.
គולנו עלייך רק טובות לספר נדע,
שהרי לכל אחד תמיד הייתה בפייך מילה טובה.

אם מבוגר מך, לעזורה היה זוקן,
עזבת את הכל ובאת ללא פקופק.
לקטנים מך הייתה כנשך על כנו ישרו.
ותחת חסוטך הם תמיד הרגשו דרו.

ואם חבריך — אין מה לדבר,
עליך הם סמכו מבלי להרהר.
בצבעה לחמת על הליכה לצנחנים,
כי בגוףך אתה רצית לשמר על הקווים.
וכМОון הלכת לקורס מכ"ם וקצינים,
כי תמיד הייתה בן הראשוניים.

וגם אחרי שיחרורך מן הצבא,
לא הלכת לנוח על زي דפנה.
והרשות בצוות עליון
להמשיך ולעבדו בענייני בטחון.
הלכת לא-על לעבוד קצין בטחון,
ולשמר על קשרי חזק של ישראל מרוקמי זדון.

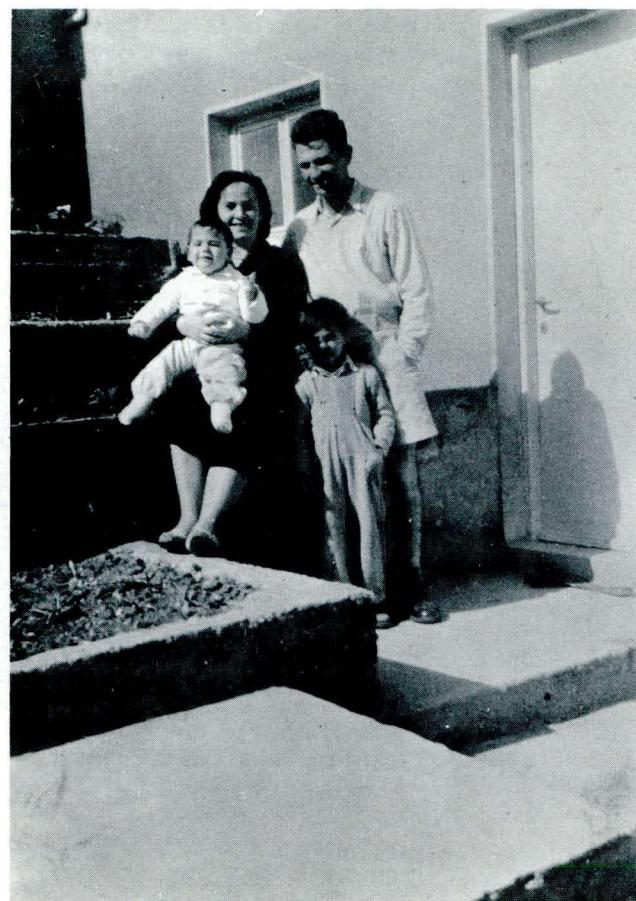
אך ביום כיפורים של תש"י'ך,
התקייף אותנו האויב מכל צד.
התקייף אותנו בזמן תפילתנו.
זומם להשמידנו.

וכאשר שמעת שפרצה המלחמה,
כמו שהיה, בסנדליך, רצת להתייצב לייחידה.
לא התחשבת שכקצין בטחון אתה פטור,
כי בהכרה שזכה לך זוקן לך הייתה דרו.

וחילים ומפקדים על מעשי גבורה שלו
בדפים אלה מספרים.
בקרב קשה ובאש תופת שבה נפצעו כל המפקדים.
לקחת את הפיקוד ובבעלותך העלת את המורל של החילים.
המשכת בקרב ללא פחד, ללא האט,
ודאגתך רק לשлом חייליך הייתה נתונה כל העת.

וכבר חשבו כולם כך :
את המפקד בקמן שום כדור לא יקח...
עד שבא אותו כדור אכזר,
לקטווע פטייל חייך ברגע רע ונמהר.
אננו אנשי הכפר שראיינו בך שותף לעתיד,
בלבנו תישארתמיד.

יוסי פרידמן

כחיק האבכה

נולדת לנו לשמחה :
לאמא ולאבא, לכל אחד
מאתנו, היה אח בשם יוסף
שהabenנו אותו מאד, לנן
נתנו שם זה לך, בנו.

‘אָה, הֵן הַצְּלִינָד

נקי - נקי

ליוסי שלום !

היום הראשון שהכרתי אותו יוסי, היה בוגן הילדים. אני זוכרת היטב כאשר באתי לראשונה לנו עם רובה צבעו בידך, כולך בטחון וגאווה ובפיך הצהרה — כי לעד עלי נשמרו. ומאז ועד יומני האחרון נהגת לפני, כפי שהבטיחתי לי, כאשר היינו ילדים בני 5.

17 שנים. זהה משך התקופה בה חינו ייחדיו עד לרגע המר. יחדיו הלכנו לנו, לביה"ס, לשחק ולבלוטות. יחדיו התבגרנו ובנינו את אישיותינו ומאז' ומتمיד — היינו ייחדיו. לאחר האסון שפקד את משפחתי, כשהאמנו אחיו נפטר — חשת, כאילו נפלה עליו אחריות גדולה. ומאז' התיחסת אליו, לא רק חבר טוב, אלא כאח גדול. ובזאת יוסי — הייתה גדול. היה נפלא לחודש שתמיד, תמיד אתה דואג ותמיד איכפת לך. וכשכעתה עלי, ידעת שזו זכותך המלאה לכעוס עלי, כאח. ולעומת זאת, איך הנאה הייתה זו להיות מוצגת בפני חברים מהצבא „תכירו, זאת אחותי !“.

ביחס אלי — לא נתקלתי מעולם בתוכנות ה„אגואיזם“, תמיד דאגת של אחרים יהיה טוב ונוח. אני זוכרת היטב את הטויל האחרון שלנו, לוADI קלט. הלכנו ברגל. ובザרים הגיעו למשטרת יריחו. כשהגעתי, מצאתי אתכם, הראשונים ישובים על כסאות סביב שולחן. כסאות לא נותרו ולא תישבתי לצד, על האדמה. ואז, בטבעות, נגשת אליו מאחור, אחזת במתני, השבת אותו על הכסא שלך ואמרת „זה מקומך“. CNSISTI לאמור שאני מסודרת מזו על הרצפה, פסקת בקולך הסמכותי „תמושקה, את יודעת שאתה אסור להתוכח“. תמושקה. כך קראת לי ואני נהנתי מזה.

היתה בן בית וגם הורי כך אהבו אותו. בשיחות משפחתיות היה מביע את דעתך כאחד מਆתנו. כשהחברה היו נושאים לבנות מחוץ לכפר ואמא הייתה מתוחה, הייתה אומר לה בקולך שלו והסמכותי „אל תדאיגי“ זהה נשמע תמיד כשהבטיחה.

יוסי, תמיד אהבתני ונחניתי מהיחסים הקרובים בינינו. לא רק מפני שאתה, מאז ומתרמיד היה גבר יפה וסימפטיבי, אלא, מכיוון שאתה היונק ליד, בלטו בכך תוכנות שאני רואה בהן התעלות. שמאז היונק יונק, ואחת מתכוונות אלו שעצרו את אפיק הייתה אהבת האנושות. אהבה זו התבטה כאשר פגשת בילד קטו, ובידים הגודלות, אחזת בו בעדינות מירבית, הרמת אותו ועשה אותו. מעיניך הקורנות נשקפה אהבת ילדים.

וכמו שהיה לך יחס לילדים, כך ידעת להתייחס גם למבוגרים וקשישים. לכל אחד הייתה לך גישה ישירה. ידעת להגיד מילה טובה, לעזרך בעצה ובמעשה. ואת הכל תמיד עשית במלוא המsie-רות. יוסי, מלחתת יום היפורים, גדעה מאייתנו איבר, איבר אהוב ויקר שלעלם נחש בחרונו, ונוכל רק להמשיך ולהיות גאים בו.
תמי

לאבד את יוסי, זה לכאוב בשנית על אمنון. מאותה תקופה מרוח,
ניסה יוסי לחת לנו הרגשה כאילו הוא בן גם שלנו ואח לתמי.
תמיד, לפני שתמי יצא עם החבר'ה לטווילים או מחנה, בלוי או
נסעה על טרקטורים, כשדאגתי ופחדתי — היה בא ומרגע. יוסי היה
אומר לי: „אל תדאגי, יהיה בסדר“. לא דאגתי, ידעתי שהיא בסדר.
יש על מי לסמך.

תמושקה — כך קרא לתמי, ואוי ואובי היה לה אם חבר שהביהה
הביתה לא מצא חן בעיניו. את כל הביקורת שהיתה לו היה אומר,
במלוא הזכיות של אח גודול.

ונמותו תמיד לעיני: גבוה, יפה, לבוש מדים.
כל חופשה מהצבאה, כשהיה מגיע באיזה טרמ"פ — היה יורד
במרכז הכפר, ליד בית-העם. שם בודקים אתلوح המודעות — מה חדש?
מה נשמע? ומשם ישר אלינו.

„אייפה Tamoshka? ישנה? אין דבר שתתעורר!“ וرك אחרי זה רץ
הביתה.

בדרך לופו קטן אחד על הכתפיים, את השני גם כן מסובב —
שלא יקנא.

מי עוד ישחק גולות עם ילדים קטנים? מי עוד ידע לבוא מאחוריך,
כשיצאים מן הצרכנית, לתפוס את הסל בקהלות ולאמור: זה בסדר,
תני הנה“. כך הייתה הגישה הישרה לגודולים ולקטנים.
דומותך תשאר לבננו לעולמים
מרים פ.

אֶל סְכוּם הַמִּלְחָדָה

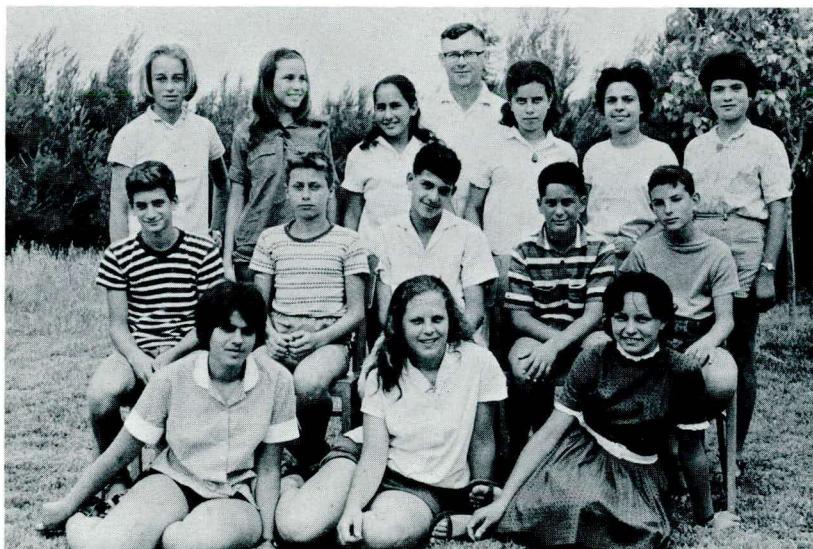
יוסי בקמן — מספר מילים לדמותו

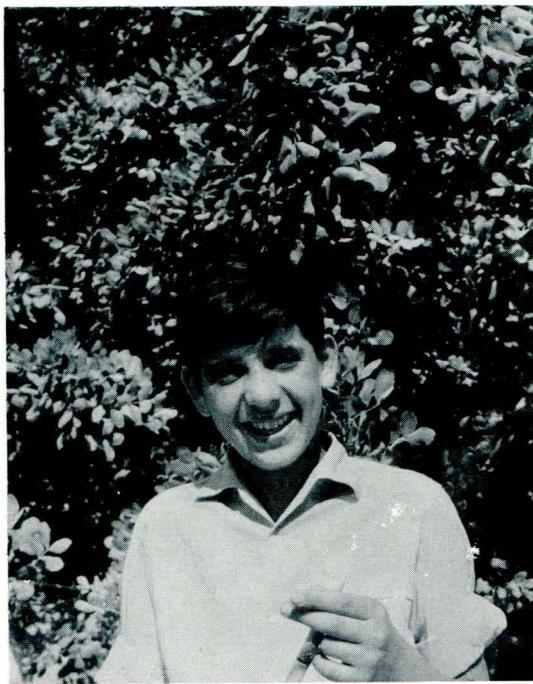
משנפוצה השמואה שוגם יוסי בקמן נפל בסואץ, נסיתី להשלות עצמי שאין זו אלא שמוועה, מסוג אותן שמוועות קשות שנפוצו איז, באזטם ימים קשיים. ובלבי קבנה תקופה שתפרק הידיעה. אך לצערי, השמוועה הפכה לוודאית. הכאב הלק והעמיק והצער על אובדנו של בחור חמד זה היה לעובדה מריה ועכובה.

קשה לנסות ולהעלות קווים מדמותו של יוסי, מבלי שהוא יעמוד לפניו, עם עיניו הפקוחות, הנדרלות והגלוויות. מבעו התווהה, המחפש לראות מה שמעבר לך. קשה לנסות ולאזכור מבלי לשמעו את קולו הרועם, החד והאמיתי של אדם ישר. והעיקר לא נתן להשתחרר מצחוקו המתגלגֶל גל והנלבב כשל כלו שמחת חיים נפלה ואהבת החיים הבלתי אמר צהירתו. כל זאת בהיותו נער, כביבול נער רגיל.

על מרצו הרב, חבריו ידעו לספר טוב ממנו: בכל מקום שנדרש לתת — פשטו ממשמעו — יוסי תמיד בין הראשונים, אם לא הראשון שכוכלם. חילילה שיעשה משהו מבלי שיוציא יהיה מעורב בזה. לא יתכן שימוש יושלם מבלי שידעתו של יוסי תשוטף אם ברגעון או בתקונו המשעה. הוא הצליח, בלי כל מאיץ מיוחד להטיבע את אישיותו בכל דבר שנעשה במסגרת הכתית, או במסגרת רחבה יותר. ואנמנם ידענו ככלנו אל מי לפנות, ממי לבקש עזרה וידענו שהוא לא יתן לאיש הרגשה שחבים לו דבר כתמורה לעארתו: „בלי בעיות...“ היה נוהג לומר.

עובדת היותו בולט במסגרת החברתית בכמה נתנו לו מקום מיוחד במערכות ההיסטוריה בביה"ס. עצם נוכחותו הייתה מקרינה על הסובי'טים אותו. לעשות „שמחה“ ו„חיים“ — שני מושגים אלה היו חלק בלתי נפרד ממנו. וכשהוא, יוסי, היה אומר זאת מובן היה לכלנו שהמדובר בצדדים החשוביים של מושגים אלה. לשמחה ולחיים הקדיש את מלא מרצו ובטא את מלא המשמעות שלהם. תעונג היה בספר בנוכחותו מעשיה או בדיחה. יוסי הגיב בכנות והיה רגייס לכל הגוונים שיש בהם שמחה וחימום. חלק בלאי נפרד מאישיותו.

שנתתיים לאחר כתה ח' פגשתי בו. ולשאלתי „מה נשמע יוסי?“. השיב כחרגלו: „יופי, יופי“. למען האמת לא נתן היה לצפות ממנו תשובה אחרת. היה זו תשובה כנה ולא משחק מלים. גם יוסי גילה לעיתים חולשה בלימודיו. אך על דעת כולן היה הוא מבריק ומוסתר, וזאת למרות העובדה שכרשונו לא בא לידי ביטוי ממשי בביתו"ס. בכל הפעילותות סביב הלימודים היה הרבה יותר מאשר „חברה'מן" רגיל. ובנטיבות רבות עלה על אלה התלמידים שהוא מושא למליחים בלימודים. ביחסם הדברים אמרו אם כאשר צריך היה לאלה או במלים אחרות כאשר צריך היה מחשבה לא. שגרתית. ובהקשר לכך בלט כושר管理נותו, בכחטו ומעבר לכיתה. תלמידים רבים סרו למשמעותו ולהנחותו החיזוביთ. כמעט הכל היה ביוסי: יושר, כנוט עצמית, שמחת חיים ואהבת חיים.

ידיד טוב, נוטה בלי בעיות לתת יד — חביב על כולן. כמורה שלו אוכל לומר עוד משפט אחד: עבורי היה יוסי מן התלמידים שקשה לשכחים ובנפילתו אבד לנו אדם. אחד מאלה שהברתנו זקוקה להם.

יהי זכרו ברוך

אברהם ישועה

ניצה בצר

— לא בת גילו של יוסי אנוכי וגם לא גרה בשכנות ובכל זאת הכרתי את יוסי והייתי מתענית במעשו. ואת אולי משום שבבואי לראשונה לבית-לחם מנהל „המעטירה“ — הזרקה דמותו של יוסי הילד היפה, שחור השער, שעיניו גדולות ובורקות, האירה וקשתה את מראה הכהן כלו בעניין.

— זוכרת אני בבואו להביא את בני אביהו לגן. הנה היה בבית גרמני מול דרסלר, הגנתה הייתה פניה והועורת יפה. ובהכנסי לגן שמי ילדים מקסימים משכו את עניין: האחת הייתה ילדה, עיניה גדולות, צבע שערותיה בלונדי — כולה חן. והשני היה יוסי. עיניהם גדולות, צבע שערותיו שחור, עורו כהה, לבוש בסודר ירוק מקושט ברכבת, מעשה רקמה של אמו סטלה. צמד חמד של ילדים.

— זמן קצר גרה משפחת בקמן שכונה שלנו, וילדים כדרם מתווצצים בחצרות ואז אני זוכרת את יוסי מתענין ומסתכל, רוצה ללמידה מהר את עבודת המשק.

יוסי ילד חמודות בן חמיש והוא מגמיע עגלים במשק הוריו. כשהיה מזדמן לחצרנו, היה מבית סביבו ואומר: גם אצלנו כך, גם לנו יש... זוכרת אני הוצאת גור במשק של סטלה ורומק. הגור היה זרוע באדמה חירבה וכדי להוציאו היו משלקים את האדמה ואחר-כך הייתה מסתדרת המשפחה בשורה ו„מושך בגזר“, „כשאין כמותו גור“ היה נשלף, היו בני המשפחה מתגלגלים על הארץ ומתגלגלים מצחוק וצחלה היה הרבה.

— משפחת בקמן עוברת לשכונה אחרת ואני באה מדי פעם לשותות קפה ולפטפט בדירות. יוסי מרגש בכל, בחצר ובביתה. כמה חום ואהבה מעניקה לו אמו, כמה חום ואהבה מחזיר יוסי לבתו. ולוא רק בשל כך אהבתו לבוא לביתם.

יוסי הולך וגדל, את קולו אני שומעת בדרכו לביה"ס, או נישא למרוחקים בעת משחק מחניים.

מתחילה לשחק כדורייד. יוסי מרכז הקבוצה, הרוח החיים בה. סטלה רומק ואני צופים קבועים במשחקים, מעודדים ונחנים.

— יוסי מתגניס לצבע, לאחת ההיוזות המובהרות של הצחניים. מי שמכיר את יוסי, נראת הבחירה ביחידה זו לטבעית ביותר למרצו ושאייפותיו.

— זוכרת אני שלקחתי טרמף חיל מעפולה שנסע לצומת אלוניים. וכשהסתבר לו, שאני מבית-לחם הוא ספר לי על יוסי המפקד. הוא אמר שיויסי אוהב „פרחים ואנשים“ ושיש לויחסם.

מספרים שהולך לו ליויסי בצבא ואכן כך היה.

— מועד שחרورو קרב ובשיחת חולין בחצרנו, אני שואלת מה הוא תוכניותיו. והוא עונה לי בכנות: אהבתו את חיי הצבא ומציעים לי תפkidים שונים בצבא ובטחון, אבל אני יודע שהMASK מחייב לי.

— יוסי חוזר למשק ולכפר וכಚריכים להוציאו הוודים במשקנו, למי פונינים? כਮובן ליוסי ומתפעלים מכוחו הרב. הבנים מספרים: "יוסי מרים שלושה כלובים בבת אחת". ובכפר שומעים ורואים את יוסי. בחגיגת יום העצמאות, בחתונות הקיץ, שר ומרקז. ישנה הרגשה שהבBOR רוצה לחברות הבקרים, בגמר עבודתו אצל השכן. נשענים על

ה„רנו“ וועושים השוואות בין שתי המכוניות שלו ושלנו.

— יוסי שמר על קשר הדוק עם חיליו בצבא, ופעם בעובי עיי הדוכן של אלונים ראייתי את יוסי: אזרח מוקף בחילילים ומפקדים. חוגגים את הפגישה בטפיחות כתף ובליקוק שלגונים:

— הימים רוויי מתח. פעולות לבנון נגד המחלבים. יוסי מבכה את חברו הטוב שנפל בקרב.

— מספרים שיוסי מתענין באפשרות להתקבל לתפקיד בטחוני וסודי. ואני זכרת שבאותה העת התייחס פוגשת ביוסי. הרגשתי ענייני ושתיקתו המתחיהית מהתקיף החדש כמה הוא אחראי.

יוסי התקבל לתפקיד המיחוץ שכחה רצה בו.

— ועוד מספרים כי יוסי מאושר.

מלחמת יום הכיפורים. יוסי מהר ורץ לחפש לו יחידה. מגיעה דרישת-שלום בגליל ובזה הוא מבקש לחברות הCAF לשלווח: „ליחידה יתומה, בלי-אבא ואמא, עוגות תחתונות וגופיות“. והחבריות נשלחות בהמונייה.

— חבריו בצבא מספרים שהיתה לו הרגשה שהוא מפספס את המלחמה.

— הפסקת האש הראשונה נכנסה לתוקפה ואז ב-26 באוקטובר, על גdot הסואץ נפל. הידיעה הממה...

מפתח נסיעתנו לחוץ לארץ לא יצא לנו לפקד את קברו. ולא פעם נדמה לי שאני רואה את יוסי צועד בשביili הCAF וקולו הצוול נשמע למרחוק.

מאז ומעולם, נצטירה בעיני, דמותו של מושבניק, כדמותו של יוסי — גבוה, רחב כתפים, נלהב לכל חדש ומסוגל לכל, אף להרים עגל, כאלו היה טלה בן יומו.

יוסי חזר מן השדה ועגלו עמוסת ירק ושירותו נשמעת למרחוק, וממלא את המגרש ברקוזיו.

למדתי להכירו מקרוב כשהעבדנו יחד במטה המשותף. כל מי שעבד במחיצתו נדבק בהתלהבותו, לא „קייטר“ ולא ניסחה להתחמק. כשעבד בקטיר היה הפרי כאלו זרך מאליו מן העץ, וכשהעמיס ארגנים על המשאית אפשר היה לחשב שהוא הקרنت סרט במהירות כפולה. לפנות ערבית, לאחר יום עבודה מפרק, היינו מרכיבים „ברושים“ בקבילותות. יוסי מלא את המטע בשירוי, וישב מרוחק לספרוי הצנחנים שלי. הקשבתו הייתה תערובת של תמיינות וביקורת וגרתת דמיוני לספר עובדות ובדותות.

הידיות מן הקץ והמטע, נמשכה אל תוך החורף, בו הייתה עסוק בגדיל איריסים. יוסי התענין מאד במעשי. והיה בא בכל יום לראות וללמוד מן הנעשה בשדה. התענין בחלקות הנסיניות והשתדל לרודת לעומק הבנת הגدول. שורות אחותות הקדשתי לjosie, ובמן התפתחי לרועיונתו — וראיתי בהן ברכה לא מועטה.

חלקת איריסים פורחת בתאחת, ואז העבודה רבה, מאור השחר ועד חשכה. בתום יום לימודים ועבודה במשק, כשהיה כבר, בודאי, עייף וטוחן, היה בא לחורשה, מקום בו ארוצתי את הפרחים, והיה מפיח רוח חריצות בידים שיכלו מעבודה רבה. עוזר לאروم את הקרטונים ולהעימים ואך מלוח אוטו בנסיעות לשדה התעופה בלוד.

היחידים שרעדו, צראו את יוסי מתקרב, היו הפועלים שלו, שפחדו מפניו פחד מות. לא יכול היה לשאת רמאות בעבודה, או עצמות. הוא היה נאה דושן ונאה מקיים. מכיוון שעבד בכל הלב — רצה שוגם הסובבים אותו ינהגו כמוני.

באות מעוננות הגידול שלו, וjosie בן שבעשרה בלבד, יצאתי למילואים בדיזון כשב�다ה חלקת האיריסים הגדולה ביותר. כל על המשק הוטל על שכמו. החל בהשגחה על הפועלים וכלה בשוק. גם מגדל פרחים מנוסה, חושש מפני תקופה זו — על אחת כמה וכמה עיר, שהיה טרוד בלימודים ובמשך הורי. בשש בוקר (חזרפי), ה الكر והגשם, היה רץ לקרוור, מוציא שם את הפרחים, עוטף אותם ונושא אותם, ומן הרבה לרכבו ומעמיס על האוטובוס. רץ לפועלים ומשאיר הוראות — וממהר לביה"ס. בשבו, אך לראות אם הכל נתבצע כשרה — ומיד לעבודת המיוון והאגידה. ברוח איתנה וביעילות אופינית, כיאה למאסטר רו ותיק ומאמון, ניצח על התצמורת ללא חריקות ולבכוע מעולה. הפועלים אמנים ברחו אחורי נגניות אחותות. אצל מסטרו זהה, לא רצוי להמשיך ולנגנו, אך, כל פרח הגיע ליעודו, באיכות ראויה ובזמן הנכוון. לי היה ברור, שעתיד הוא להיות מגדל פרחים מבורך וכל מלאכה תצליח תחת ידיו.

כשהתגיים, היה מובן מלאיו לאן יפנה, ואילו תפקידים ימלא, ובאיזה ארכות גבואה יבצעם. לעיתים, במלואים, הייתה מתקנא בחיליו. בכל מפגש בין הגדור והתיק שליבן הגדור הסדר שלjosie, סיפרו על אחד, יבר, קצין למופת, חבר לדוגמא. בהזדמנות כזו, הייתה זו גאותה עצומה להיות מבית'לחט, לה הקנה פרסומת ראויה לכל שבת. כזה היהjosie. הר של חיוניות, מלא טוב לב וגודש אהבה ומסירות. והרי זה ההפכ הגמור והבלתי מתקשר עם המות.

אליעזר

יוסי!

כשנולדנו, אחרי קום המדינה, חשבו הורינו: הילדים האלה לא ידעו עוד מלחמה. הורים שעברו את תופת השואה ואת מלחמת השחרור האכזרית — לא העלו בדעתם שגם בניהם יקראו להגן על המדינה. ככלה היו הוריו של יוסי.

בשני בנייהם גילו את טעם החיים, למען התאמכו לפתח משק. מאחר וצביקה עבר לגור עם רعيתו בירושלים, היה ברור שIOSI הוא שיחזור למשק.

אך מלחמת IOSI הכהיריים השאירה אותנו בלי IOSI. ישנים אנשים שימושיים אחראים לכטם שירים, צירום ושאר מעשי כפיהם. IOSI בלבתו לקח מנתנו חלק עצמנו. הופעתו המרשימה: גבוהה ויפה תואר, עליזותו, כשור מנהיגותו וכוננותו לעוזר מכל הלב לאלת הביאו לכך שהוא יהיה חלק מנתנו; בעליותו ידע להעביר אלינו את שמחת החיים ובמיוחד בין מעגלי הריקודים. וסתם, אם הlected ברוחוב, יכול לשמעו את IOSI שר מעל גבי הטרקטור או מאחורי מכונית החליבה. בכשור מנהיגותו ידע להוביל אותנו לשחיבת אבטחים, לטילים: הפיקניקים בכנרת, הטילול לואדי קלט. יותר מכל הנציג אותנו במשחק הcadouriid.

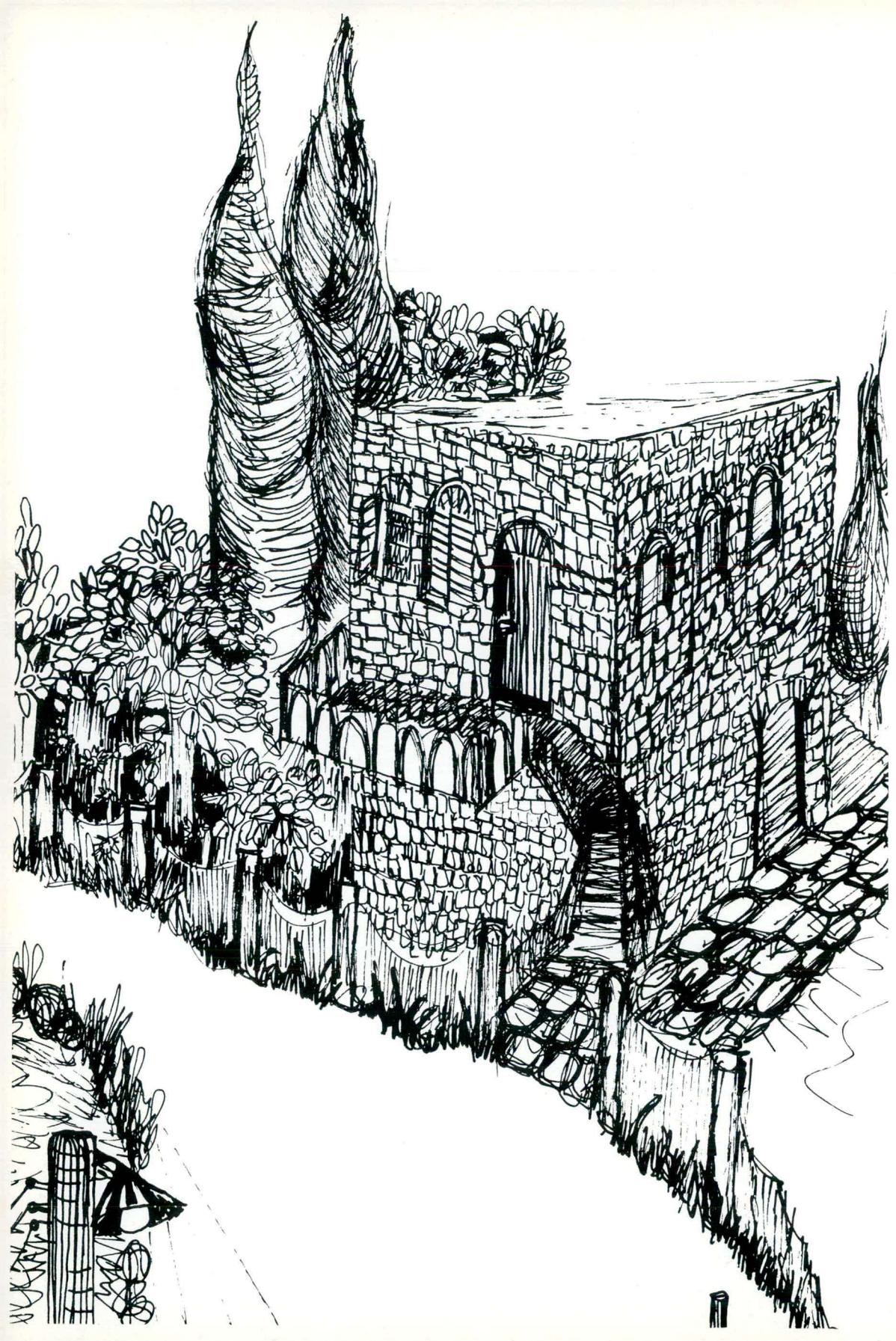
הcadouriid הוא פרק חשוב בהווי שלנו בבית-לחם וIOSI היה השחקן הבולט. ואביו, רומק, האווז הבולט. IOSI, בנוסף לכשור מנהיגותו במגרש. ניחן בכשור התכניות מצוין, בכשור גופני מעולה, בזירה חזקה לשער ובכשור התמדזה להופיע לאמוניים ולמשחקים. אבל יותר מכל ידע שהcadouriid נתן לנער גבוש חברתי ותעסוקה. ובנסיבות cadouriid השם בית-לחם הגלילית איננו עוד שם בלתי מוכר בישראל.

טבעי היה הדבר שכישיסי ילק לצבע הוא יתנדב לצנחנים, ואח"כ קורס קצינים. בצבא התברג ועצב את דמותו, הוא רכש יותר בטחון וחזר — גבר. מדי פעם פוגשים חיליל ואומרים לו שאנונו מבית-לחם זה הוא שואל מיד: „אתה מכיר את IOSI?“ ואתה יודע, אם IOSI בצבא

אחרי שחרورو הלק IOSI לעבוד כקצין בטחון בא-על, גם כדי לתרום משהו למדינה ונאם כדי להנות מיטולים בעולם. בתפקיד זה היה IOSI המאושר באדם, למורות שהמשמעות הייתה נמוכה. עם פרוץ המלחמה IOSI ויתר על תפקידו בא-על ורצץ ליחידתו מבלתי שנקרה אליה. הוא דאג שבית-לחם תשלח חבילות שי לחבריו ואף כתוב מכתב תודה.

ואז בהפסקת האש בחזית המצרית נקרע חלק מנתנו — IOSI החלן.

יהיה זכרו ברוך

הגר

זה היה בקי' שעבר, לפני הצהרים. מיכלי ואני הלכנו לטיל. כשה עברנו על יד הבית של משפתה הס, החלנו לאכול תפוזים. נגשטי ראשונה לכון העצים ופתחו, הרגשתי המון דקירות איוםות ברגל. צראות התנפלו עלי ועכטו אותי. הכאב היה חזק מאוד וכנראה שצעמתי בקורס רם.

יוסי, באותו הזמן, השקה את העגלים שלהם בחצר. הוא שמע את צעמתי ומיד התחיל לróż לקרהתי במחירות רביה, והוא לκח אותי בזרועותיו הביתה וכל הדרכּ סיפר לי בדיחות כדי שאצחק. הרגע עוצמי שמיד יטפל بي והכאב יעבור.

בבית, התארגן במחירות. הוצאה קrho מהמקרר ושם לי על הרגל. המשכתי לבכות ויוסי כל הזמן עודד והרגיע: „הנה זה עבר, מיד תרגישי יותר טוב”...

רציתי את אמא. יוסי שלח את מיכלי לקרוא לה ועוד שהגיעה הוצאה לי את העזרים. ספרנו אותם, היו 19... כשאמא באה, נבהלה שראתה את הרגל הנפוחה, ויוסי היה צרייך להרגיע גם אותה... כשהחלך דאג להסביר לה שתמשיך לעשותות קומפרסים קרים. בעבר כמה ימים, שראה אותו — לא שכח, נעזר, ושאל אותו מה שלומי. מאז שאני חושבת עליו, אני רואה אותו בדמיון — רץ, מהר מהר לקראתי...

ニיצה ברנו

שהיינו בעבר, בגיל כיתה ו', קיבלנו כמדריכים את רינה ויוסי. רינה ארגנה קבלות שבת, הקראו טורים, שירים וכו'. יוסי החליט שמספיק לנו ויש למדנו פרק בהלכות צבא. הוא ארגן אותנו לקבוצת חיילים קטנה. הוא לקח אותנו לכל מיני פינות בשדוות בית-לחם ואפילו לאש לילה. לעיתים גם הרחכנו והגענו עד לבית-הקבורות. רק הצנו — פחדנו.

הוא למד אז ב„נשר“. ובשעותיו הפנויות, הכין לנו רובינו עז. אלה תרמו הרבה לאוירט המתה והרצינות, אך לא תמיד הצליחו לגרש את החץ. ואני — פחדתי. ופעם אחת. הלכתי בסוף הטור ויוסי „חטף“ אותי. אך במקומות לפחד כפלים, — איזה בטחון ושלווה ירדו עלי. אי אפשר היה לפחד כשייסי הוביל. ואפילו אנחנו ידים — ובלילה.

איתו יחד למדנו יותר מאשר בכל מחנות הקיא. הכרנו את חוקי הלילה ואת השלווה שבו. את כוכב הצפון, שתמיד מאר לנו מazz. ידענו קצת פחד והרבה בטחון.

גבִּי חַיִּים

ערב שבת. כמו בכל שבוע הייתי מחהה ליווסי שיבוא מהצבא. אותו ערב רציתי להתייעץ איתו. ספרתי לו על החלטתי לאסוף בולים. הרעיון מצא חן בעיניו ומיד הציב לי את עזרתו. כל מכתב שיגיע — הוא ימסור לידי את הבולים, ואולי יביא לי גם אלבום נשכח בבית, אם ימצא אותו, כי הוא כבר חදל להתענין באסוף הבולים. עוד באותו ערב הופיע יוסי בביתנו כשבידו האלבום. הוא לא חיכה הרבה, מיד כשבא, חיפש, מצא ומיהר להביאו אליו. ומאז, כל יום ושני, אם באתי לביתו, או הוא אל بيתי — תמיד היו בידו בולים עבורי. לא הייתה מופתע כל-כך בדבר זה מפני שהרצון לעזור לאולתו אפיין אותו כל-כך.

קָנָא בְּאֶלְעָנָה קָנָא דְּנָאָר
 קָנָא בְּאֶלְעָנָה (קָנָא)
 קָנָא בְּלֹרְמָר קָנָא כָּג
 קָנָא בְּלֹרְמָר בְּאֶלְעָנָה -
 קָנָא בְּלֹרְמָר.

אַלְעָנָה, בְּלֹרְמָר
 קָנָא בְּלֹרְמָר בְּאֶלְעָנָה
 קָנָא בְּאֶלְעָנָה קָנָא בְּלֹרְמָר.

הַיּוֹם חַיִּים

היר ספירה

ויבן אנטוקום משבץ גלוי
וילגום צרפתון גל פולשטיין.
אלאן אלטן צ'וילס - אוניברסיטאות.
אנדרה גאנדרה גאנדרה גאנדרה
ברקאר צאנדרה, צרפתון גאנדרה,
הנדי זאנדרה גאנדרה גאנדרה.
דאלן דאלן דאלן אוניברסיטאות.
דאלן דאלן דאלן אוניברסיטאות.

חסון ותמייר. תמיד עלי. מוכן להטוט שכם. כה בולטות היו תוכנות אלו ביוסי. וכשמענו לאחר המלחמה את ספור גבורתו — היה לנו הדבר מובן לנמרי: במקום שזקוקים היו לעזרה — שם יוסי נמצא.

פעיל מגיל צעיר. תמיד היה איתנו, בטווילים ובפנקקים. חבר קבוע בקבוצת הcadoreid ושותף פעיל בכל מסיבת.

חוינוותו היומית-יומית בחברה שלנו באה לבתויה העלי ביחידתו הצבאית, שנקלעה לתנאים נחותים וקשיים וบทושיתו — נחלצה.

בולט היה ביוסי כוחו הגופני הרב, ואולי הפתיע כי הצעיר דוקא בשטח הרקוד. אך יוסי אהב את החיים, את התנועה. ברקוד ובספורט הוציא הרבה מהרץ שהיה אגור בו. כשהונמר את שרותו הצבאי תכנן לראות את העולם ושלב זאת עם שרhot בטחוני' באל-על.

זכרוון חזק, נשאר לי ארנון חג העצמאות האחרון. יוסי בין המארגנים ואחראי על הטקס. הוא דאג לכל פרט והתגבר על כל תקלת.

דמותו החסונה והעליזה של יוסי, חסירה לנו בכפר.

עפר זרשלו

יוסי !

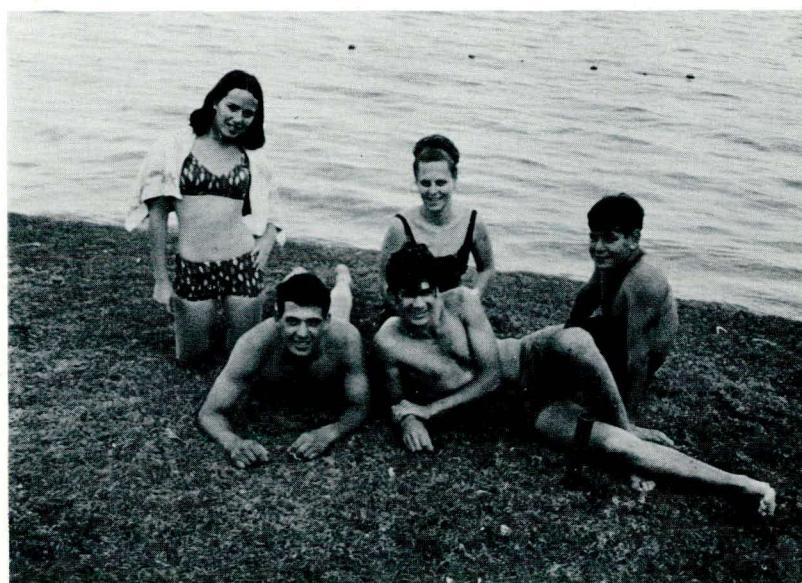
זוכר פעם, נסענו כולם לפיקניק בכנרת. היה שמח והיינו מאושרים אז. אחרי הצהרים נכנסו כולם בשמחה וبشwon למים, אתה אtam. החלטתי גם אני להיות „אמיצה“ למרות הגלים. הכנרת שיטחה بي ונסחפת רוחק מכם.

ואז זכרון מאיים של גל גדול, מים שבלי עתי וחוסר אוונים מפחיד. ופתאום — ידים חזקות אוחזות בי, והנה אני על החוף, מפוחדת כראוי. אתה עם חיוך, ומרגיע ואח"כ מרימים קצת את הקול: — שלא תעזי להכנס עכשו למים, זה לא בשבילך ! ” וכנכנת חזרה. דברים كالו לא הפיחדו אותך אף פעם. רציתי להזוזות, וביטلت אותה בחיווך.

וכך תמיד — דואג, עוזר ומאושר כזה. רוצה להזוזות לך על חיים יפות שהשארת לי — אתה איןך. רוצה לזכור אותך כפי שהיית רוצה שאזכור.

לזכור עם חיוך. חושבת שכך הייתה רוצה. אבל אי-אפשר. צורבים מאד הזיכרונות מכך כשאתה לא פה — ואי אפשרשוב להזכיר בהם ביחד.

ענת

በደረሰ በኋይነት እንደባለሁ የሚገኘው ስት
በደረሰ የሚገኘው የሚገኘው ስት
በደረሰ የሚገኘው የሚገኘው ስት
በደረሰ የሚገኘው የሚገኘው ስት

በደረሰ የሚገኘው ስት
በደረሰ የሚገኘው ስት
በደረሰ የሚገኘው ስት
በደረሰ የሚገኘው ስት

በደረሰ የሚገኘው ስት
በደረሰ የሚገኘው ስት
በደረሰ የሚገኘው ስት
በደረሰ የሚገኘው ስት

לחרות בלבנו את דמותו

חבריים מספרים על יוסי

התאספנו הערב בביתו של יוסי שלו.

הוריו, חבריו, חבריו לנשך ואוהביו של יוסי.

התאספנו להיות עם יוסי. להיות שוב את חייו הקצרים, אך המלאים:

את ילדותו, נערותו, בחרותו ובגרותו.

לא להתאבל, לזכור התאספנו

ולחרות לבנו את דמותו הזוקפת, היפה, הצעריה והעוזה.

זג גונזיג. זג נאכלת קבב קבב גוֹס
לעוז. זג ירע און חמוץ עטוף עטוף

סתלה :

כשהגענו לבית לחם הכל היה חדש לנו, כל כך משונה. לנו וגם לילדים. אבל הילדים שלי אהבו מאד את הטבע ואחת שתים נקלטו בסביבה. לנו היו הרבה הסתירויות. לא הכירו אותנו ואנחנו לא הכרנו את רוב האנשיים, אבל איליכשו דרך הילדים, דוקא, הגיעו לרבים. יוסי הכיר את הכהן דרך בעל-חיים. אני לא אשכח איך שבעם הראשונה נכנס לרפתק של ישניבסקי להביה הלב. זה הוא חזר שם ו אמר: „אמא, אני בחיים שלי לא אשתה יותר חלב“. שאלתי אותו מדוע, והוא אמר: „אמא, ראתה מאיפה יוצא החלב? אני את החלב הזה לא אשתה“. מאו הוא באמת נמנע משתיית הלב עד שהלך לצבאה. מיד היו לו הרבה ילדים ותברים. בדרכו בבודק לגן היה צריך לחזק הרבה דברים, לראות את הכל, להכיר את כולם. אז לא פלא שלפעמים היה מגיע לגן בשעה תשע או עשר.

תמי :

אני זכרת את היום הראשון הראשון של יוסי בגן. כולם הסתכלו על הילד החדש: נכנס ילד נחמד, יפה וסובון עם רובה. אז כבר הבטיח שישמור עליו. ומאו באמת עד ליום האחרון הוא שמר עליו. בגיל קצת יותר מאוחר, אני זכרת, היה מרמה לבקר בביתנו. פעם בבודק אבא אכל פלפל חריף. יוסי אמר שהוא רוצה לנסות את זה. אבא הזיר אוטו: „יוסי, זה פלפל חריף מאד, לא כדאי לך“ אך יוסי אמר: „זה יהיה בסוד“.לקח ואכל את הפלפל חריף, העינים שלו דמעו חזק, אך הוא אמר: „זה לא כל כך חריף.“

רינה :

זכרת אני את יומי הראשון בבית-לחם. אנו באנו מנוה-איתון וגם הוריו של יוסי באו ממש לכון החליט יוסי שאני קרובה שלו, ורצה להגן עליו. גם הרובה שלו זכור לי. כשהיינו יוצאים לטיפיל בהר היה יוסי לוקח את אקדח הקפזונים שלו כדי לדגון עליינו.

תמי :

תמיד, בכל מקום ובכל הוצאות הרגשנו את טוב לנו של יוסי. בתקופת הנעורים היינו מרבים לנשוע עם יוסי בטרקטור. יום אחד נסענו כמה בנות ובנים לאلونי אבא. בדרך תפסו אותנו שם והיה קר נורא. כולנו היינו אמג' במעילים אך יוסי עצר את הטרקטור הסיר את מעילו ודואג שננו יהיה חם... הוא יסתדר. אם מישתו היה צריך משחו גם בלי שיגיד — יוסי היה מרגיש איפה צריך לעזור ואיפה לחתה והוא היה נותן.

גיורא :

זכור לי, היינו קטנים, אך אנו לעוזר לאמנון זיל ל��צור את הכרוב — מספוא. יוסי עבד כמו נמר וכתמורה נתנו לו לנагוג בטרקטור. אמן, שהיה לו חוש הומור ואהב לסדר קצת, הצעיז לנו שנראה מי יותר חזק, ושכנע אותנו שנלך מכות. יוסי לא התחייב מזה ואני לא רציתי. דעתתי שלא כדאי. יוסי חזק.

תמי :

יוסי ואני אהבנו להסחוב אחרי אחינו הגדולים אמנון וצביקה. אותו לא לcketן, אך יוסי לא ויתר בקלות. יום אחד נסענו לסרטט בטבעון. כשחזרו שאלתי: איך היה הסרטט? ספרו אמנון וצביקה שיוסי ישב במשך כל הסרטט וילל. בסרטט ראו כיצד הגיעו אליה וויסי בכתה. יוסי היה חזק וגדול — אך היה רגש בצורה לא רגילה. הוא לא הראה זאת כלפי חוץ ורק מי שהיה קרוב אליו רגש בכך. וכך גם עם מבוגרים, תמיד מצא שפה משותפת, היה מתעניין בהם, מיעץ להם דעת להניד מילה טובה, לשוחת, להראות התענית ותשומת-לב. איפה שצרייך היה לעוזר — יוסי היה. יוסי אהב אנשים ובמיוחד ילדים קטנים. הוא נגע בהם בידיו הגדולות, אבל במין רכות כזאת. ראו שהוא אוהב אותם.

ערן :

אני זוכר את יוסי בכתות הגבוחות של בית-הספר היסודי. היה לו מרצץ לא רגיל וראש טוב.אמין את רוב מחשבותיו לא השקיע בלימודים אך היה עובד מצויין, עוזר לאתרים ובעיקר היה מרכזו הפעולה החברתית. גםatherי הלמודים אהב לארגן את ה„חברה“ למיצעים שונים ובעיקר נסיונות על הטרקטורים וטיליים לכל הסביבה. בבית-הספר, בהפסיקות, היה מארגן משחקים שונים והיה מצטיין בהם. טוב היה להיות בקבוצתו של יוסי. היה סכוי טוב לנצח גם מפני שהיה ספורטאי מצטיין וגם מפני שהוא היה לו כוח ארגון והשפעה על החברה. אנחנו חשבנו מהפסקה להפסקה כשבין ההפסקות גם כמה שעורים בעברית או חשבון.

תמי :

יוסי אהב לארגן כל מיני דברים מיוחדים. יום אחד החליטו החברה לעורר אומוז. יוסי תפס יונים, ניקה אותם ורצינו לעשות צלי יונים. בסופו של דבר יצא מرك — אך יוסי תבטיח לנו שבפעם הבאה יצא יותר לאלה.

עופר :

יוסי רקד כבר מגיל צעיר. הצעיר בוה וחתה בלהקה בקנעם. הלהקה הופיעה בפסטיבל 'בדלה ואנו', עם כמה חברים מטבחון, נסעו שמה לראות ובילינו שלשה ימים ושלשה לילות שם.

יוסי רקד ויישן לסרוגין. הופיעו הרבה פעמים ויישן מעט. שנגמר הפסטיבל חזרנו יחד הביתה. נסענו עד רמת הדסה ומשם ברגול. יוסי הלך ושר. צעד בעצדיו הרחבים ושר — ואני מנשה להשיגו. לבסוף לייד אלוני אבא אפס כוחי ובקשתי להאט את צעדי. הוא נדדם. כל לא הרגיש שקשה לי והתנצל — כה חזק היה ורב מרצ.

מאוחר יותר, כשחזרנו מהנצח, חשבתי לעבוד בלבנית חממות. מיד החלטתי להתייעץ עם יוסי. אני חששתי מכך. לא הכרתי את העבודה, אך אם יוסי יכח זאת על עצמו — בטוח שנצליח. כך השרה בטחון במעשי.

ביום שני אחד חזרתי לתלמידים. פגש אותו יוסי במרכו ואומר: „תשלח לי עופר, אני עוזב את ענין חממות, התקבלתי לעובודה באלי-על“, מיד חזרו פקופקי אם לקחת את העבודה חממות. עם יוסי לא חששתי, ידעתי שהעסק יילך.

תמי :

אני זוכרת את המתגה בדליה. מchner זה מקום אידיאלי לפועל וקצת לסדר אחרים. אחרי שהקמננו את האותלים, יוסי כਮובן היה מחפש פטנטים, כי התחרנו עם האזרור איזה מהאל יהיה יותר יפה.

בלילה האחרון כמעט כולם נרדמו, אך יוסי הלך לצבע את החברה. הוא צבע חלק גדול מהחברה במאהל שלנו, היה מבוטט והלך לישון. הוא ישן כל כך טוב שלא הרגיש כסארית ואני צבענו אותו. מרחנו משחה על פניו, דגדנו אותו בקצת חבל (לפי הצעת אבי) הוא הסתווכב, התגרד אך לא התעורר.

כשהתעורר היה נדדם — כיצד זה, הרי הוא צבע את כולם ופתחם הוא עצמו צבוע.

ברק :

כמה ספרדים קטנים המאפיינים את יוסי.

בתקופה קצרה יותר מאוחרת זכר אני שאחד הדברים הנעים היה לנשוע עם יוסי בטרקטור. הינו נסעים לבית שערם או נהיל לסרט. הבנות היו פוחdot ומקשות להארט את הנסעה אך יוסי תמיד רצה להארץ. סע מהר! מה אתה מפחד? פעם כשחזרנו עשייתי סבוב חד מדי בטרקטור (עד הינו צעירים חסרי אחריות) כשגמרתי את הסבוב קצר נבהלה עצמי אך אמרתי: מול שיסוי היה על הטרקטור. הוא יודע להחזיק. משיחו אחר היה עף מהטרקטור. הינו מתחלקים לזוגות. בקשתי לעשות עבודה עם יוסי.

אינני זכר על איזה ארץ עשינו את העבודה, כי לא כל כך חשוב היה העבודה, אבל זכר אני שישבנו בחדרו של יוסי, חצי שעה סיירנו סיורים על ים אגם כי עבר וחצי שעה על מחר. כשתלחה כניסה הביתה מהרנו להתחילה בעבודה. בבייה"ס הצtiny יוסי בספורט. זכר אני את חדר הוקי.

היה פחות או יותר בסדר, כשהיינו מגיעים ל-40-42 מטר הייתה מרוצה מאד. כל היום הייתה מתאמן בוריקת אבני. יוסי לא היה זורק אבני. פשט היה תופש את הcador וזרק ל-60 מ'. הינו צדכיהם לזרק לחפש את הcadors שזרק אחורי בית השמש.

בתקופה יותר מאוחרת זכר אני משליח הודים אחד. אבא חיפש עורה בכפר ולבסוף לחה את יוסי. עבדנו. היה מרווחה אחד, העבודה הלכה מההאות. באים הביתה ומסכימים איך החיים. אומר אבא: אני בחיים יותר אף פעם לא לוחץ את יוסי". אני אומר: "אתה לא לוחץ? הרי עבדנו פנטסטי".

אומר אבא-בצחוק: "איך אפשר לעבוד ככה? אתה לא מספיק להכניס את ההודים והוא כבר בא עם עוד שניים ביד (במקום אחד). בא, מרים אותו לגובה ודוחק بي: רמי, קח, למה אתה לא עובד? אני לא לוחץ אותו יותר.

פנחס :

כשאומרים "יוסי" — מיד מצליר יוסי על הטרקטור.

כשישוי היה יושב על הטרקטור, היה הופך הטרקטור למין "טרקטור מזמר" כזה. תמיד נשגע למחלה, לצרכניה היה שר. זה היה ממשו מיווח.

אני זכר, כראוה לפני עכשוו, איך שהוא שופך את הcadim, במין דלוג כזה. היה קופץ מהטרקטור לרמפה וישר חורה לכטא הטרקטור. היה שואב את החבל, מדבר עם שרוגה והכל בשירה, אחת שתים ותלאה....

יותר מאוחר, כשישוי התקבל לקורס אל-על — היה קצר מוזר: בן כפר נושא לחוץ. כשהשוחחנו ספר לי: "מורר הכל — מלביםים אותו במין חלפי. מכנים לביית מלון מפואר. אני יושב על המיטה ולפני 6 כפתורים. אני לוחץ על כפתור ויש לי כל מה שאני רוצה — חיים משונים". אני חשב שבתקופה זאת, בעת היומו איש בטחון, היה לו טוב מאד. הוא הגיע למה שרצה. היה נסוע ורואה הרבה. היו לו טענות על המחרים בחו"ל. אמר שפה בארץ הכל יותר זול ויתר טוב — אבל באמת נהנה והיה לו טוב מאד.

וכעבור שנים יישם את תשרי
קתו לידע טכני בבית ספר
מקצועי „נשר“.

יוסף פרידמן :

אני זכר את הטרקטור, שיסוי הcinן לטסט.
ידעתי שליסוי הייתה תבונת יזם, אך להcinן טרקטור לטסט בגיל שעוד לפני
הבר-מצוה....

וכך היה העשאה. הכנתי את הטרקטור של לנדרון לטסט. יוסי ישב לידיו
והסתכל. עקב אחר תנועותי בעיניו, מסתכל לכל צד מה אני עשה ואיך —
למהרת והנה הוא עצמו מכין את הטרקטור שלהם לטסט. הבין הכל כולל חשמל
והגה תפוח. הוא תפש אצלי מין פטנט שישים פצ' מגומיה בין התפוח והאגנה
והוא עושה אותו הדבר. לא עבר זמן רב והטרקטור מוכן, התאזרות בלם — בסדר,
הגהה — בסדר. הטרקטור עבר את הטסט בלי בעיות בפעם הראשונה.

מוטי :

זכורת לי נסעה אחת של החברה שבה שוב התבבלט יוסי.
נסענו, כמה חברה, לאلون-יאבא למלא חלב, לעוזר ליוובל. בתא שימושית
המחלא בחברה. יוסי רץ הביא את הטרקטור ונסענו. מלאנו חלב וכשחזרנו היינו
עמוסים כחמשה על הטרקטור.

לייד באර המים וראינו אור כחול — משטרת. יוסי כבاه את הטרקטור וכולנו
קפאנו לשבולת שבצד הכביש. מסתרים. המשטרה התקרכבה, האירה בפנס גדול
על הטרקטור, השוטר דורך את העווי ופקד לצאת בידים מורכות. אף אחד לא
יצא. כולנו מפחדים.

יוסי תפש יוזמה, הרים ידיים ויצא. לא השתמט, והודה שהטרקטור שלו. למולנו
הגיע יובל בדיק באותו הרגע, נעצר וכשהשוטר החל את בדיקת תא המשאית,
שהיה דחוס נערומים/ות — שחרר אותנו.

ליאורה :

... אני זכרת את יוסי — מלחה מורה : זכרת ! — אני רואה את יוסי בדמות אופיניות : יוסי עובר ברחוב, בנפנוף ידיים, כשחוור רחוב שלוח ממנו לכל עובר ושב — ילד כמבודר ...
יוסי עם הנטמה האדומה, תרמליל צבאי על הגב ו, "עווי" משתלשל ... ושוב ושוב — יוסי רוקד.

... כשהעמדתי להתגיים לצבא, פניתי לחות, מועדת הנעור, בבקשתה שישלחו גם את יוסי לקורס מדריכים לרוקודים, כדי שיחיליף אותה בהדרכה ברקוד בכפר. עם יוסי שוחחת עלי כרך פעם אחת בלבד, וזה הספיק. שכן יוסי, כדרכו מוכן תמיד להתנדב, לעזר, ולעסוק בפעולות צבאיות. מה גם שהפעם מדובר באפשרות ללמידה ולהשתלמות בתהביב מותגה ואהובה.

בתקופה שבה למד בקורס (במשך שנתיים) התידדונו מאוד. מצאנו נושא משותף הקרוב לשניינו. מקרים וידדים שלו, הפכו לדיידי. גם הם כמוינו, "משוגעים" לדבר. יוסי התהביב על כולם, במיחוד על הנערות. מצא עניין בתורת הדרכה, בתהביב רקווד. בכל מקום שבו התקיימו הופעות של להקות — יוסי רץ לראות. נערכו הרקודות — יוסי נסע להשתתף.

בכל חתונה, חג ומסיבה רקדנו יחד. קשה לתאר מה מרגשים כשרוקדים בכלל, וכשרוקדים עם יוסי בפרט. היה קל להסחיף עמו בקצב, במושיקה. נעיבת היה להיות מובל על ידו. גבוהה, זקוף, צעדיו קלילים ובתוחים. דומה שתיאום תנוטותינו היה מושלם. וכשהיינו רוקדים עם בני זוג אחרים, היינו צוחקים כל, "בגידה". זכרת את הויכוחים עם יוסי, בעיקר ברקודי מעגל :

אני : „זה מתחיל ברגל שמאל“ יוסי מתעקש : „מה פתואם — בימין !“ כולם כבר רוקדים, אנחנו עוד היינו עומדים לצד ומתוכחים.

אהבתתי את השיחות עם יוסי. ספר לי על סתם חוויות, תכניות, חברים, צבא, נערות. בכל השיחות תורה נימה אחת — בטהון וצפה לבאות, ערנות, רצון לעשות. לאחר שחזרו, כשחלהיט לעסוק בעבודה בוחונית, הייתה לנו שיחה ארוכה. אמר סיפרה לי, שהרוי לא מתחבבים מעובדה זו. סטלה בקשה, שאם יזדמן לי לשוחח אותו, שאגסה לשכנע אותו להזoor הביתה, למסך.

יוסי לא רצה לשמו על כרך. לא היה קיים אצלו : „את שלבי כבר נתתי למدينة“. „אפשר תמיד לעשות עוד“ — אמר. ואם אפשר לשלב את זה עם כיף וטיוולט בעולם, זה בכלל טוב ...

מאו התראננו לעיתים רחוקות. ובdomה לתקופה שבה שירות בצבא, כרך גם אז, כשהייתי באהה הביתה, בעית חופה מהצבא, בעבר ליד ביתו, הייתי שואלה אם סטלה אם יוסי הגיע. אם בא והיתה מסיבה באותו ערב, ידעתי — או י היה מוצלה. לא תמיד יודעים עד כמה מתחברים לדידיך, עד שהוא חסר וכבר איןנו. לא עובר יום, שבו איני חושבת עליו. שמשהו, הרחוב במושב, כומתא אדומה, צליל — מזכיר לי אותו. והmemונות רצות בסרט-גע, כמחלול שדים ארוך אחד ...
— — — אחר כרך הייתה לנו עד חתונה במושב. ניסיתי לרקווד. זה היה כמו לרקוד ללא מוזיקה. —

תמי :

ושוב רקדים. אני זוכרת כerrick התחלנו ללמידה לרוקוד. למעשה לרוקוד קודם כל הבנות וрок אחריך הבנים. וכשראקנו רקדים סלוניים התרגלו הבנות להוביל את הבנים. גם אני התרגלתי, בסלאו או בטנגו — אני מובילת את הבן.

כשראקתי עם יוסי, היה מתרגנו: „טפסקי לדחוּת, איני רוצה שתטפסי לי על הרגלים. תני לי להוביל אותך. כשאת רוקדת אתי — אני המוביל“. ובאמת כך הייתה. אני לא ידעת כל כך טוב לרוקוד — אך עם יוסי היה תעונג לרוקוד. ברוקודים סלוניים התבישייתי בתחילת. איך זה בני כפר רוקדים סלוניים — אך עם יוסי לא היו בעיות. הוא הוביל במנין קלות כזאת. ממש היה נפלא אותו. תמיד כשראקתי אותו הרגשתי שאני יודעת לרוקודמצוון. וכך ורגיש כל מי שרוקד אותו.

עם אף אחד אחר לא חשתי כך.

גדלתה למעשה יחד עם יוסי מגיל חמש. בילינו הרבה ביחד ומספר תמונות נחרתו بي. תמיד התייחס בכבוד לנשים, בחווות צעירות, ילדים קטנים ומבוגרים, ומעל לכל להוריו. תמיד שמר ועזר לאמו. הלק לקרהתה לשאת את סליה מהצרכניה. לא נתן לה להתאמץ. לבו שפוע טוב. יוסי היה אדם טוב במוחה.

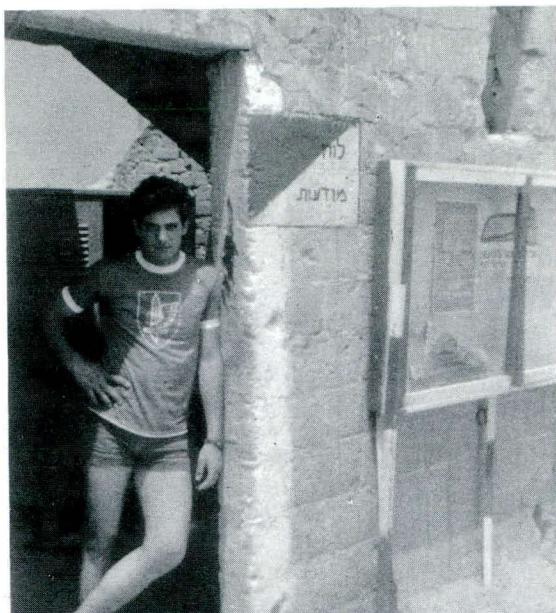
רינה :

רציתי לספר על גיל יותר מאוחר, על רקדודים. יוסי היה רקדן נחדר. כשהיינו צעירים היו לנו בעיות של רקדניות.

כשראקנו רקדוי עמים היה חוסר בנים ועובד בנות וכשראקנו רקדודים סלוניים היה ההפק. ממעט הבנים שרקדו — יוסי היה הטוב ביותר. זכרת אני שהרביתי לרוקוד אותו את רוקוד הפסודבלה והייתי יוצאת עם כאב שרירים. תמיד היה מוצא כל מני טריקים והמצאות לגונן את הרוקוד. הייתה צריכה להתרכו חזק כדי לעקוב אחריו.

ג'ירא :

בני המחוור התארגנו לקבוצת כדור-יד. יוסי היה אחד השחקנים הבולטים. היה לו כושר לא נורמלי. היה מגיע ברגע האחרון, בלי כל חום מתחילה במשחק. הוא היה מכניס את רוב הגולים. השחקן שעמד מולו, פינה בדרך כלל את השער. כי לעמד מול יוסי זה היה לא כל כך נעים. גוש כבד ובתואצה גבוהה — יוצר מה חזקה מאד. כשהכדור היה פוגע בראש, כמעט ונקרעה וכשפגעה בקורה — היה השער מודעוז. לIOSI היה כושר גופני לא רגיל.

אלן :

יוסי היה השחקן של קבוצת הכדור-יד. וכשחקן טוב, לא תמיד שמע מה שאומרים לו המדריכים. היחיד שIOSI שמע לו בצוරה עורת היה רומק. כשהבא אמר, הוא מלא את כל הוראותיו בקשר למשחק.

— כשהיהיתי מאמן הקבוצה, הייתי בונה משחק על טקטיקה מסוימת — יותר הגנה, פחות התקפה, אך כשרצינו לניצח, הייתי אומר לIOSI: מספיק עם כל הטקטיקות. זרוק לשער! והדבר הצליל. כשIOSI זרק — היו גולים רבים. אפשר היה לסגור עלייו. כשIOSI זרק — היה גולים!

— נוער בית-לחם בילה הרבה מחופשויות בעבודה במטע, ונוצר שם הוו מיוחד. אחת המשימות, הפחות סمفטיות, הייתה לנקה בהן חלק, הייתה העמסת תיבות הפרי. וכך עבדנו: הטרקטור עבר בין השורות, מצד אחד העמיסו שלושה גערים ואלו מצדו השני של הטרקטור — IOSI בלבד, ולא יכולנו לו. IOSI היה כוח פיזי מפליא. העربים החזפניים שעבדו במטע, פחדו ממנו פחד מוות. מי שרצה לבדוק את יכולתו, הילך אליו הפלות-דים. אפילו מהמה, שחשב את עצמו בריוון, כשהתגנזה בהעמסת ארגזים למשאית ביחד עם IOSI, נוכח ביכולתו הרבה של IOSI — והשתתק לנצח.

ברק :

נפלא היה לשם עת יוסי מספר על הצבא.

אני התגיסתי מאוחר יותר ולא שרתתי בחיל קרבו כמווהו, אך כמשמעותי את הספורים מפיו, הרגשתי כמעט כאילו אני הייתי באומה פוליה או מרדה. בהתקהבות רבת ספר על המרדפים בבקעה: „עקבנו מפה, ירינו כד“ ספר. והיתה מצטירה תמונה חיה ביותר.

זכורי פגישה בתחנת רכבת בתל-אביב. יוסי הופיע מאחוריו וטפח על שכמי. כאילו שנים טופחים על שכמי — החלפנו חיויות — והכתף שלי הסתרה אחרי יומיים שלושה...

יערן :

יוסי נהנה מאד מתקופת היותו איש בטחון.

הודמן לו לבוא הביתה בערב ראש השנה. היה אנתנו גם חברו של יוסי מנשך.

דבר ראשון ששאלים: מה נשמע, מתי משחררים? טוב, הוא אומר, אסדר לך שתבוא לבטחון. זה מהهو פנטסטי: טסים, רואים — פריז לונדון, ארה"ב.

כשfragתני אותו בימי ישיבי — היה הספר: אتمול חורתי מפריז, לפני שבוע היהתי בניו-יורק. מלא רשמי וחוות חיים. בתהלהות מיוחדת ספר על טויל הספארי שלו: הוא ועוזן מספר חברה מהבטחון, ארגנו טויל במכוניות לאחת מארצות אפריקה, לספארי.

תאר לעצמך, הוא סיפר, אתה גוטס בערך ג'ינגל עם חיים, בדיקן כמו שרואים בסרטים, שמורה בגודל של כל הארץ ישראל.

יום אחד קרה פגץ'. אחד הבחורים התנדב להחליף גלגל והנה בדיקת מתקבבת הייתה טרף. הבחוור רק ירד והנה שאגה. חזר הבחוור למכוונית והחбраה חכו שהחיה תרגע. הבחוור יצא שוב — ושוב שאגה ושוב רץ הבחוור חזרה למכוונית. החלפת הגלגל ארוכה להם שלוש שעות — ויוסי מלא התפעלות מיפוי החיים מוגדל והעצמה.

בנין :

בחורף שנת 68, שמרתי על שטחי המרעה. היהת הפקרות מצד הרוועם הערביים, חדרה דרך הגדר הפרוצה ונוקים לשטח המרעה. נגמתי לצאת גם בלילה. בלילה כדי היה לצאת בשנים, במקרה שבקרה שבתפות עדר בקר צירק להביאו הביתה כדי לשחררו אחר כך עם קנס. קשה היה למצוא בזוווג ללילה. יוסי התנדב.

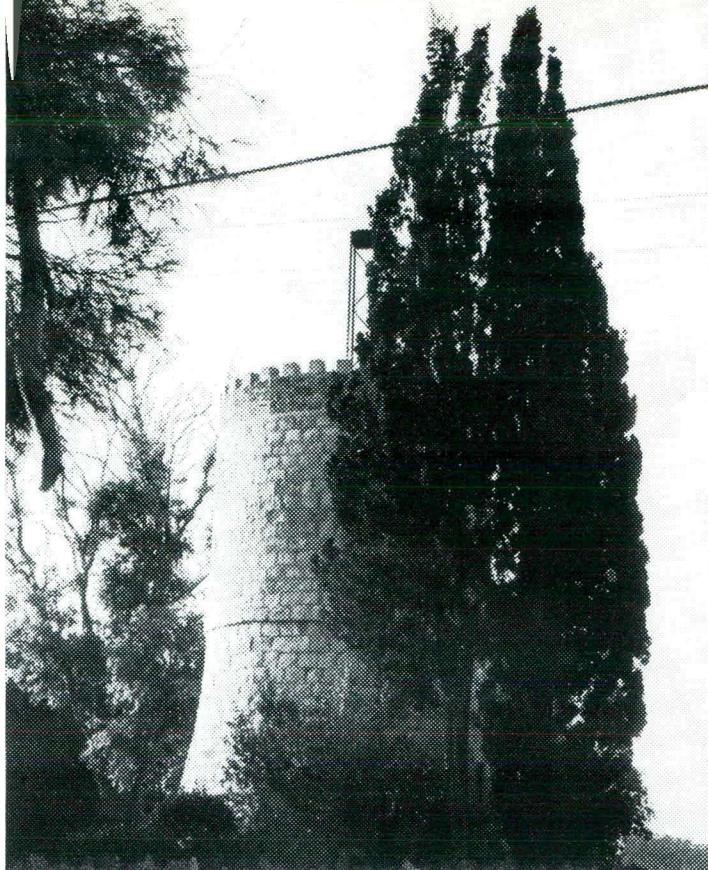
לילה אחד, יצאנו בדרך לקעבה. היהليل ירח. נתקלנו בערבי בטור שתחנו. הערבי הרגיט בנו וברוח. יוסי שידל אותו שנזרק לתפוס אותן. הרגעתית את המלהבותו והלכנו לבדוק מה עשה הערבי. לאחר חמישים מטר מצאנו את הפרות הזרות רועות בשטחנו. הסתרנו וממנינו כעשרים פרות, עדר גדול. יוסי רצה לתפוס מיד את העדר. שוב הייתה צירק לעזרו אותו. כשהתרכזנו, התחיל הערבי לבזרות, ואנו בעקבותיו. התעכבתי לרגע, כי נפלה לי המהוניות הרורבית ובינתיים יוסי נעלם. רץ על הסלעים בדרך לא דרך. פתאום שמעתי את יוסי קורא: בני! תפסתי אותו! יוסי הצליח לחשוף את הערבי לפני פניה פתח ביתו, ממש ע"י הדלת. יוסי רצה לעזר את הערבי — שכgneuti אותו שאין צורך. המוכתר נתן הוראה להוציא את הפרות משטחנו.

סכנו על סכום קנס ובזה חם הענן.

יוסי היה אז בן שבע-עשרה וכבר אז הוכחית התנדבות, התרבות, חוסר פחד, וכושר גדר.

לקראת החתונות של ליאורה וגניה הפשנו רקדים זומרים. רבים לא התפנו — בוגינות, מלאים. גם יוסי היה עסוק מאד ולא ניתן תשובה חיובית. אך ברגע האחרון, כשසר היה לנו בחור, שבפתח יצא למלאים, נכנס יוסי לעניין ותוך שבוע, הפעם, הפעם, למד את תפקידו והופיע בהצלחה רבה. לפחות, שמורות הקלטות החטונה בידינו.

בתיה :

מפעלו האחרון של יוסי למען הצBOR בכפר, היה בתג ה-25 למדינה. יוסי השתתף בועדה שארגנה את התג ולקח על עצמו את ארגון טקס הוכרון כולם, ואת הסיום — ההרקה.

במועד ישבו שלושה צעירים ושלישית מבוגרים. יוסי כדרכו תיחס בכבוד לכל הצעה, אך על הצעה אחת התוויה. היה שאלת כיצד לנחל את טקס הזיכרון:

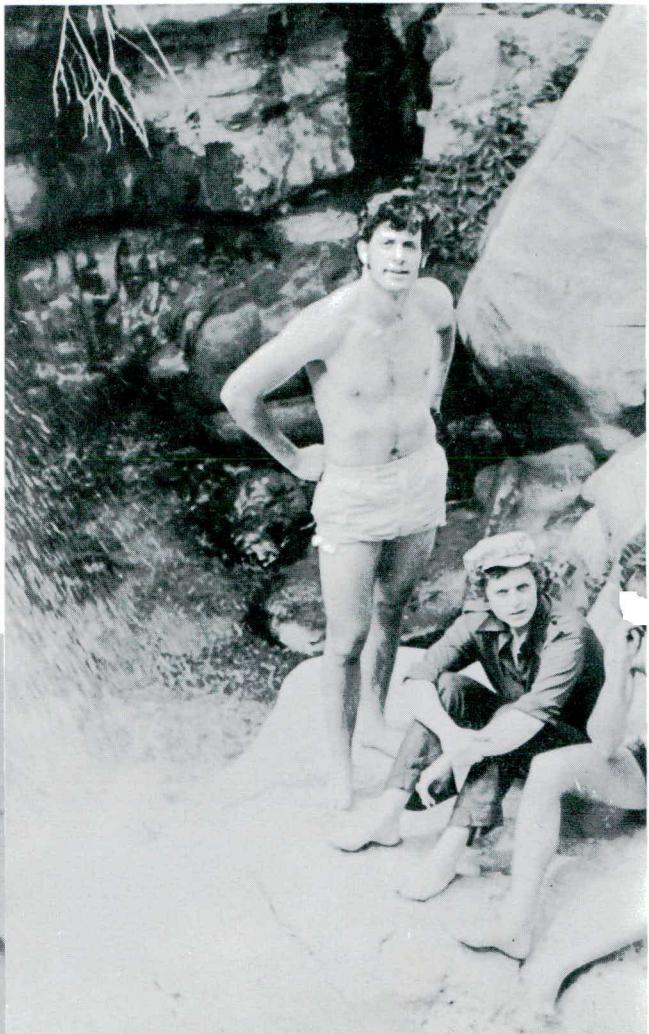
יוסי פקפק אם יהיה נעים לתברים לקבל פקדות ממנה הצער. אך כשהגיעה הרגע והוא אמר: „חברים דום!“ הזדקפו כולם, צעירים כבוגרים, כמעצם. היה הרגשה שהאנשימים גתנו להشمיע לקולו — קול מפקד!

הרגשה כל החג, נהוג בזכותו. לו לא יוסי, שהגיע ברגע הנכון, ועשה בתושיתו — לא היינו יכולים לחוג את התג.

בחצי שעה לפני התחלת הטקס, נגשתי לבדוק את המקום והנה גם יוסי בשטח. נגשנו, ככלمر יוסי נגש, לנסوت את הפרויקטור שמאיר את הדגל — ולפתע כבה האור. התאורה החגיגית ברחוב האורות ליד בית העם ובתוכו־חוושך. אין אור — אין טג.

את התאורה ברחוב ובמגרש סידר מישטו שגר מחוץ לכפר. לא הייתה כל אפשרות להפסיק ולקרוא לו. חיים ברנر, המומחה שלנו, שבידייו מפתח ארגן החשמל — רצנו אליו — לא בבית. יוסי עדיין בגדי עבודה. ותרגעים חולפים. — רגע, אומר יוסי, יהיה בסדר. מיד רץ, תביא מאיין מברג. חוטים הופיעו בידו. הארון נפתח החוט הוחלף — ויהי אור! וכך, בזכותו הפגנו אותו ערבית התג בכפר.

הויל נילסן

ערב אחד, ישבנו, גדור חובשי כומתות אדומות, בבקעה. לפטע שמע-
תי מהו צדקה שלם : ,,אופירה כאן'' ? קולו של יוסי.
נפתחה הדלת, נכנס יוסי : זקורף, שעורתו מאובקota, בגדי עבודה,
עמוס לעיפה בצדיו האישי.
כל הבנות והחילים השתקנו. ובדמותה שהשתררה נשמעה המלה
הפשטה : ,,שלום'' !
אופיני ליויסי שבאמצע סיור מפרק, ישנה את נתיב הסיור רק בשביל
דבר קטן זה : כאמור סתם שלום.
לאחר לכטו, הציפו אותו בשאלות : מי זה ? מה זה ? מאיפה הוא
צנה ? בכניסה קצרה זאת השאיר יוסי את רשותו הבלתי נשכח על כל
החברה.

ועוד תמונה טיפוסית של מושבניק שיוצאה אל העולם הגדול.
בהתגייםו לצה"ל, הcombeה עוד לא הייתה אדומה, וIOSI צרייך
להגיע לתל-נוף. איך מגיעים ? כיצד ? באמות משימה בלתי אפשרית.
אבל בטרמפים צרייך. נו, מה עשה ? לך איתי/אותי טרמן
וכשהגענו לבית-ליד וזרכנו צרכות היו להפרץ, לא עזב אותו עד קיבל
את ציוני הדרך לפרטי הפרטים. יוסי הצליח להגיע.

אופירה

איך אומרים תודה ליויסי שנלחם והיה שם, ונתן את כלו, ולא
חשב לרוגע על עצמו.
ולכן אנחנו ממשיכים לעשות את הדברים שכלייך אהב. אהב
לחיות, לחת, לשיר, לצחוק, לפקד, להיות נאהב וגדול וחשוב. לעוזר
בمسירות להורים, ולשחק כדורייד.
ואיך כשהקדנו, אהב להוביל את השורה ולהרגיש כמו מלך. ואיך
היאנו מתחברים בריקוד, מי קופץ לגובה, יותר גבוה, אבל אלגנטית. —
והוא היה עושה את זה, יפה. וכשהקדנו בזוג, הוא היה מוביל והוא
מאלאת כל מיני טבוביים יפים. שבת זוגו הייתה צריכה לנחש את רצונותו.
חוויות החיים והמרץ שלו — כלכך נгод לחדרון. ובכל צחוק
ושירה — שהיה שר על הטרקטור, עד לב השמים, בלי חשבונות, עם כל
הלב. וברקע ובעבודה בכל אלה יש קצת ממן, והמשך לך — יוסי.

ברוריה

א. גיאור (טרכז) סגנון
ב. גיאור לא נסבטי.
ג. גיאור ריקן ואנומל
ד. גיאור לא נסבטי.
ו. גיאור גראני אבן אבן
ז. גיאור גראני אבן אבן
ח. גיאור גראני אבן אבן

lc 23

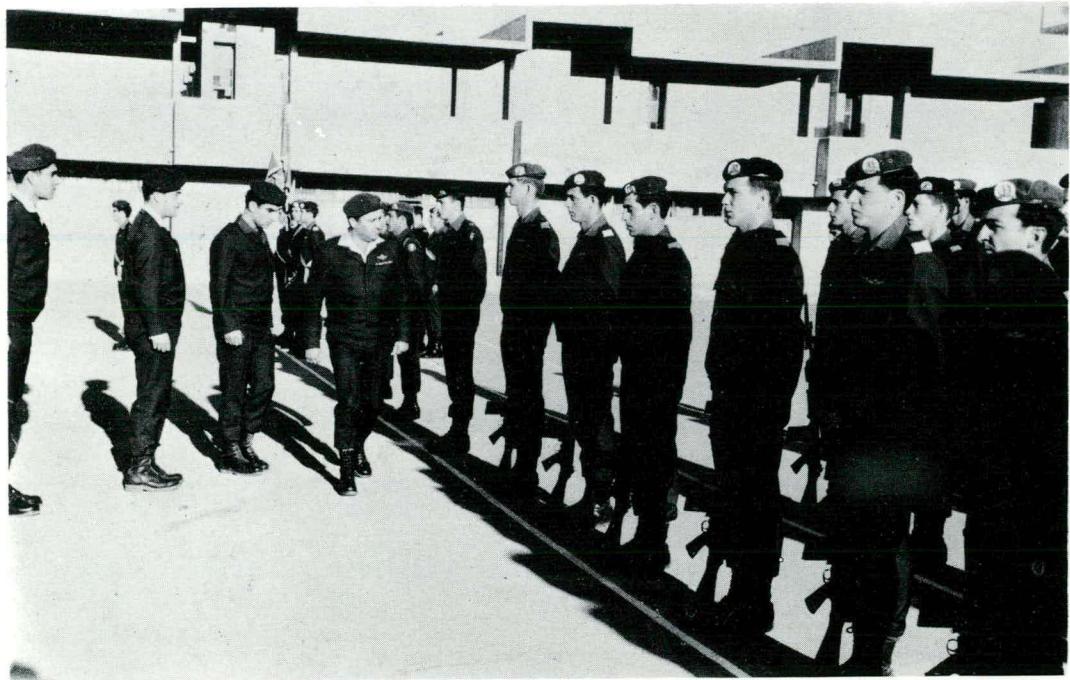

תְּבִשֵּׁבָה אֲמַתָּה וְבִשְׁבָּה תְּבִשֵּׁבָה
תְּבִשֵּׁבָה אֲמַתָּה וְבִשְׁבָּה תְּבִשֵּׁבָה

רְגָלִים, נְגָמָה בְּכִינּוֹת
בְּמִתְנַדְּרָה, כְּלֵבֶת

גַּדְעָן יְהוָה אֱלֹהֵינוּ
וְאֶת-בְּנֵינוּ כִּי
אָמַרְתָּ לְאַבְרָהָם
בְּנֵךְ תִּשְׁאַל
וְאַתָּה בְּנֵךְ תִּשְׁאַל
וְאַתָּה בְּנֵךְ תִּשְׁאַל

הירא קב' י'ג

רָאשֵׁת
הַמִּסְפָּטָה
הַכְּלָלִי
מְסֻחִיךְ אֶת
2091621 בְּקָמָן יְמִין

לְלֹא
בְּאַבְּנָה
הַגְּנוּתָה
לְמִשְׁדָּאָל

דוד אלעזר רבלאי
רמתכ"ל

ניתן ביום

ו' אב תשל"ז / 22 יוני 1977

צורך מהרי אל הבונקה

**פרטים וצילו
לכידת חוליות
וגילוי הבונקרים ב**

את חלוקם בבייעור שידי הפעילות החבלנית מקבלים הסירירים בסיסופוק ובגאוותה, אך גם בתחשוה של טביעות מובנת־מלילה. בוותק, בנסיוון מצטרר ובஹיגנים נמנית יהודתם על השורה הראשונה של הכוחות שמקצת צה"ל להחימה במחבלים. מיאו מלוחמת שש תדים התמתקה יהודית־הסיוור בליחימה חסרת־פשרות במחבלים שפעלו במוקדי־המתינות השוניות, ובחודשים האחרונים — גם ברציפות עזה.

מייצג נאמן של רמת הייחידה הוא הכוח של סגן עופר, לוחמים אלה, מוטתקי הייל-ההובנה ביחידת, עברו בה את המסלול המفرد של טירונות, אימנו מתקדם וקורס מ"כים והספיקו לששתתף במירדרפים, קודם שהתקבלה המס肯נה ההגויונית רית ר' את הבשילים באגשי יהודת־הסיוור, יאה לאציב במחנות, המרכזו של עזה.

פעילותם של הסירירים — „גרילה נגד טירור“ — היכרת, צורה אופיינית של תיפועל כוחות הי"ר במשינוי בטחון שוטף. הפעולות מתבצעת ממאהזים שבלב מהנה הפליטים, כאשר הגדרה „לוחמה צעירה“ מהייבת, כמוון, היפכו של ממש זעיר. התנועה המתמדת בשטח בניו עווין שלצידן התყיב, בחורף האחרון, גם מוג'ה־האוויר הקשה מהייבת רמה גבוהה של סיבולות גופנית ונפשית.

בז'ום 23.4 התהתקפה הטרבעת מסביב לשני פרדים. האתר

אביר ייתר היה הפרדס החותק והסבו. וסג"ם יוסי התקשה לאימין השבשת החשוף שבאהריוו — פרד צעיר, שניטע עבנדי הודשים ספורים בלבד — ניתן להסתיר בונקר. בפאתי פדרס, עשרה אהדות של מטדים מגדר נהלו עוו, התמסכה עצה סוף. יוסי, מפקד ביחידה-חסיוו ותווב בית-לחם הגלילית, החלטת כי עם שחר יסרווק את הסוף.

השעות הקטנות של הלילה הלווא בשקט. הטסיירים נפרשו צידי הפרדס ועל תוללית נמוכה, שלמרגלותיה נפוזו אבני רין. באיסדר חרב, שריד למיבנה שעמד במקום אי-יעם. ארבע לפני כונס הכוונה לסרוק בית-באר סמו. צעיר וא מבית-הבאר נעצר ונחקר, אך לא גילה דבר ("אפללו נון לו ופל מצופת אבל הוא שתק"). בינוים האיר השחר כוהה פתח בserieקה-באש. אל רצועה-הcosa הוטלו רימוני-יעשן. ייר שרים כי הבחין במשחו שלח צור או גל-האבני. עוצב ללא שחתה הוסטו האבני ודמות מכוחלה הגיהה מן בונקר שמתתתתן

כל
לים
ת עזה

אף שנמצא בעיצומו של מסע רצון-טוב, נגמר מההמוד. לאחר את מקומות-משתורת המדויק של הסיין ועבדול כרים. סג"ם יוסי קיבץ את נידחו — חז, טרמ, אבניר ולול, חי הרצל ושות' — והסירות פתחו בסרייקה מדוקדקת של רובע מסויים במנהג-הפליטים אל-בוראן. הבונקר נתגלה זמן קצר לאחר מכן.

GBT אל תוככי הבונקר סחט מן הלוחמים קריאות-הערכה מקצועיות. "בונקר אדי", צין יוסי, משקר את הסוחאות המועלות, ארגנו המשוכל ורוחתו היחסית. בקוביה שגדלה פחות מארון-קיר ממוצע התקינו אבו-סעד ותבריו מדפי-יעץ בלתי-מהוקצים ועליהם, בסדר מופת, אחסנו מצליכי-מוני וסיריב-בישול, פחלילות ומיכלי-מים. על קרקע הבונקר נפרשו שלוש שימושות ובצדן מתחת לירעת-הণילון המהוהה — מתחה מן הגשם הקלח מעבד לפיתוח-היאיוור — שלושה אקדחים, תת-מקלע קרל-גוטט, מחסניות, אלף כדורי קלענ'י קוב, חומר-חבללה. במרחב של מטדים ספורים מן הבונקר, כשהם מוכנים להפעלה בהתראה של שניות, נמצאו שני מוקשים.

טלה:

עוד לפני התגיסותנו, ה策יר יוסי, שבשם אופן לא ילק' לחימוש. ידענו שכבוד בית-ספר מקצוע' ילחצ'ו עליו. לא רציתי להתעורר. גם אצל צביקה לא התעוררתי.

אמרתי לヨסי: „לאן ישלחו אותו תלך“ — „את העניין זה תשאירי בבקשתה לי“ — השיב.

שלוש פעמים דחו לו את הגויס בغالל וזה שרב לחתום על הקורס וללא חימוש. לבסוף אמר בלבשת הגויס: „זוכתי להtagיס — אינני רוצה שתדחו אותי עוד“.

נכנס לקלט. כעבור שבוע יוסי מצלצל: „אני עדין בשלוי“. לאחר שבוע נוסף — כבר שלוש קבוצות של טירונים יצאו לחימוש — ויום בשלהן רוצה לכת לסייעת חרוב. לא רצוא לשולח אותו, הוא שיך לחימוש וצריך לכת לחימוש.

שבוע השלישי יוסי מצלצל הביתה: „אמא, אינני יודע מה עשה. חפסו „גורילות“ למשטרת הצבאית, כל מי שבוה מעל מטר שמונים, ורשמו גם אותו“.

לא יכולתי לעוזר לו וגם לא רציתי לעוזר לו. ייך לאשר ישלחו אותו. ואו מחוסר ברירה, הילך יוסי לקלין, להסביר את העניינים ולבקש. אמר; בשום אופן לא אלך לא לחימוש ולא למשטרת הצבאית. אתה מכיר את אחוי

וגם אני רוצה כמוותו לכת לסייעת חרוב.

תוך שעה הוציא קלין את הכרטיס של יוסי והסדיר את העניין. יוסי נשלח לסייעת-חروب.

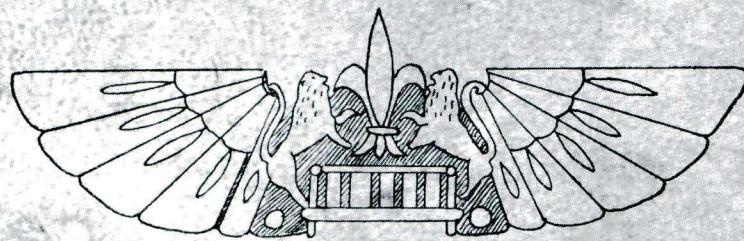

אהבת גבירות

באחד הימים יוסי בא הביתה מהצבר. בקשיי ממוני שיקפוץ לחביא חלב. יוסי: עוד אחת שUMBKAות ממוני לקפוץ. מה פרושן שאלת. ספר יוסי: היו במסגרת אמוניים טפסנו על בריכת מים וצריך היה לנו "לקחת" את הבריכה בשלושה דלוגים והיות וחצ' לחתי "לקחת" בשני דלוגים — עומדים לעשות ממוני קפוץ לדוגמא.

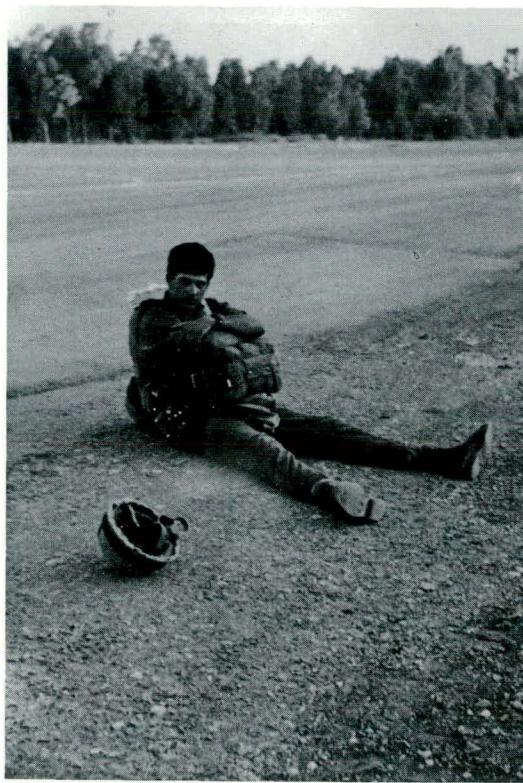

: אל:

בְּהוֹקָרָה

סֶלַע מִנְחָם ס א"ל
מִפְקָד הַגָּדוֹד

חברים לנשך מספרים על יוסי

התנדבנו לאוთה ייחודה. אני — בגלל יצור הרופתקנות ומעט אידיאלים. לעומת יוסי — האידיאליסט, חדור אהבת מולדת ובעל שורשים עמוקים. בתחילת — לא היו אלה ימי זהה. עבודת קשה, אמונה מפרכים, שרבים לא עמדו בהם. לחץ כבד וקשה אובייקטיבי בימים.

אולם היה אחד בכל הפלוגה שנראה כאילו מצא את מקומו הטבעי: — „המאיץ לא היה קשה במיווחד“. נחלים ידעו תמיד שהיהה בעלהכח שיתן חסותו עליהם, יעדודם וידרבנם. זה היה יוסי. בחור לתפארת, בניו לתלפיות, מעט מחוספס (מושבניק) אולם נדייר ביפויו הפנימי. לא רק להערכת חבריו זכה, מפקדיו העריכוهو וכן לכל שימוש היה ראש וראשון. לאחר הישגיו, נבחר להיות מ"כ. גם זכה להערכת פיקודיו, נאמנות עורת וחסרת פשרות — באש ובמים — אחוריו !

הוזות ליכולתו הטבעית והפיקודית הגובהה, המסלול הטבעי הוביל לקורס קצינים.

גם בקורס זה לא „זכנינו“ במנוחה. זכנינו באחד המפקדים הנדיים ובקורס מעולה. שם יוסי התבלט ללא מאץ ואף נשא ופאר שם ייחיזטו לגאותה.

כבר גור מוצטיין בקורס הקצינים, חזר ליחיזתו. רבים נשלחו ומעטים שחרזו. קורס הקצינים נתן למשה רק את הגושפנקא הרשמית. יכולתו של יוסי הייתה טרומית. מפקד מלידה. הוא חנק והוביל את חיליו מתוך הכרה מלאה בשליחות, רצון עז, וכשרון.

מכל החברה שהחילהו אתנו יחד, נותרנו שנינו בלבד ולמעשה עשינו כמעט את כל ה„דרך“ ייחדו. אכן הינו שניים מאוחדים, ייחידיים ומיעוחדים. העדפנו לעשות הכל ייחדו: משימות, ביוליים וסתם חיים. היה זה חבר נפלא ומורפלא. אין לי יודע מאי שאב את כל כוחות הרוח והרצון הכביר, לעוזר, לדקדק בפרטיהם, לשמש כאב וכאה כרע וכמפקד.

העברנוليلות בתכנונים עתידיים. ימים מפרכים של משימות ואמונה קשים. אולם יוסי, בעצם נוכחותו, הקל על הכל והפך זאת לשילוחות קדוצה למען חילינו. יוסי לא פעם התעקש, אך תמיד ניסה לשכנע.

למעשה בעלי רקע שונה אנחנו. יוסי מושבניק בנש茅תו, עובד אדמה שורי, שדאגותו להוריו ואהבתו לקרקע, הדרכו אותו. לעומת אני העירוני — ביגל ערכיהם שונים. אך זה אינו מפריע לנו. אף החלטנו, לאחר השחרור מהמשיך ייחדיו, בהסכמה מלאה, לעבד ב„אל-על“.

שוב הצלחנו להתגבר על הקשיים שנערכו לפניינו והגשנו את שאיפתנו. יוסי היה מאושר. תאות הדור, ההרפתקות והמרחקים — באה על ספוקה.

בטוילים הפראים ביערות וערבות אפריקה, באירופה עטורות הוד הקזומים. היינו שרויים בחולם מתוק. ואלה "בגדולה..." המלחמה „נחתה" علينا כחטף. יוסי לא חוויב להתחילה. משימה אחרת, חשובה הייתה מוטלת עליו. הוא הכיר בקשאים — והצראף ללחימה האזרחית. המשכנו אף בתחום המלחמה ייחדיו. זה היה מובן וברור לנו, שנמשיך ייחדיו — אך הניסיות הפרידונו והקשר בינינו אבד משך המלחמה.

ולפתע, סיפור גבורה מופלא על מפקד מחונן, סופר לי. קורות גבורה יוסי בקרב הקשה והעקוב מדם בעיר סואץ. תוך חרוף נפש מדחים, ניהל קרב אש, כמעט אישי, בהצללו רבים מחבריו — חייליו — ולמרבית האירוניה — אף פיקודיו מהצד, שלחו שכם אחד אותו. שמו נישא לתהילה בפי כל.

עם הפסקת האש, האמנתי שנפגש בקרוב. ולפתע ניחתה המהלו מה: — תוך לחימת הקربה אופנית — יוסי נפל. הייתה זאת בשבייל מחלומה מדינה ונוראית.

לא האמנתי שקס הכח לגועם בבני-האלמות. אבודה לי עם יוסי תקווה מופלאה. איןני יכול להחליט האם היינו אחים, חברים, חברים לנשך. איןני יודע. עמוק בתוכי תחושה של אובדן. חלק.

נותרתי אני לבכות. לבכות עם הוריו, חבריו, אהוביו, לבכות עם המולצת — אדם מפואר. בן נפל וא מסור, רע נדר. יוסי.

דוד וקסמן

מורנו:

שרתתי עם יוסי, הנקרא בפי בקמו, תקופה די ארוכה, הוא היה מ"כ של 3 חודשים, ואח"כ החל לקורס קצינים, וכשחזר היה מפקד הצוות שלנו עד שהשתחרר, קרוב לשנה. זכרונות רבים משותפים לנו, לא הכל אספר. זכרוני, ש תמיד דאג לנו. לי היו בעיות רבות, וIOSI לא היסס להסתבר בಗליל. בשעת התרגילם הגיעו תמיד ראשונים, והתבררו שעם היציאה לתרגיל IOSI קשור את כולנו בתבל וככלנו רצים אחריו עד העיר. באמת כל הדרך היינו רצים וזה הרגינו מעט, אך כשהגענו הרגשנו סיפוק.

דוגמא על יחסו של IOSI לחילימ. נקבעה לנו שעה מסוימת למסדר כוננות. לפני כן חייבם היינו להסתפר. הופעתו למסדר לאחר של דקה אחת המ"פ קרא לי והודיע לי שבגלל האחרון מרווח עד להודעה חדשה. התנצלותי, שהיתי אצל הספר, לא העילן. אחרי המסדר ניגש אליו IOSI ולשאלתו עניתי שאחרתי בגל הספר. IOSI הבטיח לדבר עם המ"פ. IOSI ניגש לאלהל המ"פ ושמענו צעקות: אני רוצה לדבר אתה עליון, רתקתי אותו וחסל. לאחר 2 דקות בא אליו בקמן ואמר: המ"פ נורא עצבני, אולי מחר אשכנע אותו. — עוד לפני שהמ"פ הקשוח היה צרייך לפנות אלינו, היה IOSI מוהיר שניהה ציתנים, וכל מה שהיה לנו לומר נאמר לIOSI, כי לא כדאי להסתכר עם המ"פ.

יוסי נראה כאחד שניינו יכול להפגע. ראיינו אותו פעמיים ראשונה כשהציגו לנו בתור מ"ב, לאחר ששרתנו כ-5–6 חודשים. בזאת היה פורום מוקובל לקבלת מ"ב חדש.

בשעה 9.30 בערב היינו מוכנים לטפס. היה חושך, ככלומר אנחנו הינו באור, וヨסי התקרכב מהחושך. ראיינו את דמותו הגבוהה והשכנו: הצרות מתחילה, לא יהיה אצלנו שלום. יוסי ניגש, בדק את הנשק ואת כל הדברים, והתיר אותנו למאחל. קלנו: רק מגיע וכבר עושה צרות, המ"ב הקודם היה זהב לעומתו. במאחל המשכנו להתלונן. אבל אה"כ שאלנו את החברה, שיויסי היה המ"ב שלהם, והם שבחו אותו, שהוא מטפל ומסדר הכל ודואג. באותו תקופה, אסור היה לנו לפנות למ"מ או למ"פ, אלא למכפ"ים בלבד. قولנו העדפנו לפנותך אך ורק ליוסי. הוא היה מקשיב לנו, וידענו שיש לו מילאה אצל המ"פ. הטיפול שלו היה מהיר ביותר.

איך לשכוח את הפגישה, אם אפשר לקרוא לו כר, בעצום של קרובות. בכלל לא ידעתי שיויסי נמצא באותו האוזור. היינו תלושים וננסענו קדימה. פתאום נעמדנו 4 גומשים על המקום, תוך מהמת אש נוראית מכל הכוונות. בקיצור, היה בלגן נורא. כולם קפזו, מי שיכל היה לך פצועים. אני הייתי צמוד לחבר, הפצוע בכתף. צעתי לחבריה שיקחו את הפצוע אך כולם נשאו פצועים אחרים. הסתכלתי למי לקרוא, והנה יוסי עומד באמצע כר, עומד עם חגור ועוזי תלוי עליי ומכוון בקריאות רמות את התנוועה. לא האמנתי שהה בקמן, קראתי לו, והוא כוון אותו לנסוע מהר לצד, ואו ידעתי בדיק מה עלי לעשות. באותוليلה רוב החבורה פנו בזולות ונשארנו כוח מוצמצם, שיצא אותו לילה רגילה. יוסי פנה אליו שנחפה. התקדמנו ועשינו סיקור על המצב, מה העוניים, מי שלם מי אינו שלם. חסדי, המפקד הבהיר, היה פצוע יוסי ארגן, בכך אם אפשר להתקדם ורגלית, סייד את החברה, העmis את האלונקות הכנס את כל החברה לבית ובדק אם כולם מאחור הגיעו.

היה לנו חיפוי צמוד מרוגמות 160 וכל פעם הצטרכנו להודיע להם שהתקדמנו. גם זאת עשה יוסי. כשהגענו למתהם הטנקים, ניגש אליו ואמר לי לאסוף את כל החרובניים שיש לנו. „עשה רשותה מדוקית, מי ישנו. ותברור אצלם בדיק מי ראה את מי וממי ראה פצוע“, אמר, „ובעוד 10 דקות Taboa למסור לך“.

הבאתי לו את הפרטים שאספה. לאחר מכן שישנו מתחת לטנקים, עליינו על משאית. הייתה זו הפגישה האחרון שלנו. יוסי נפנה לי מאחור וקרא: „חברה, תצליחו! והלך. זו הייתה התמונה האחרונה. עד שספרו לנו שהוא נהרג בנסvizן הפלישה של הארמיה השלישית.

כשעמד בעת הקרבות בככר וכוון את התנוועה, הוא הדגיש את התמונה שלא יוכל לקרוות לו דבר. אחרי זה תפעל מ.ג.LCD בזווית נגמ"ש מול אלה שירו علينا, וגם כן לא קרה לו כלום. אחרי כל זה באים ומספרים שהוא בכל זאת נהרג, וזה בלתי נתפש, גם עכשו אינני חשב שתפשתי מה הולך, אבל אומרים שהוא לא נמצא פה, אז בטח הוא לא נמצא.

קובי :

תחילת ההכרות שלי עם יוסי הייתה בקורס קצינים. הייתי מדריך שלו בקורס. כבר שם הייתה דמותו בולטת ומוחדשת במיניה. זה לא צוער רגיל ולא חיל רגיל. הוא היה בעל כושר גופני מעולה. למעשה היה מעין ציר המחלקה. זכורה לי תקירת אחת שהיתה לו בקורס הקורס. היינו או ברפיה והתקבלה מידע על כניסה מחבלים. הקפנו את המקום ובבעת הקפה נשמעו 3–4 יריות, ראייתם את יוסי רץ וצעק: „הרgotי אותם, הרgotי אותם!“ התברר, לצער כולם, שתיהם זו אשה שנורתה למוות, לא באשmenoן. ההוראות שנותנו לו ולכל הכוח חייבו אותו לפעול בצורה שפעל, והוא فعل יפה.

זכורי שיום שלם אחרי זה הסתובב כמו צל, אי-אפשר היה לדבר איתו. הlek' כשראוו היה כבוש באדמה, למרות שפעל לפי ההוראות והתניות שנותנו לו. ואילו היה פוגע באנשים שצפו להם, היה מקבל ציון לשbeta.

לאחר מכן, בגדוד עבדנו יחד בתור ממי"ם באומה פלוגה. בישיבות סגל או בתרגילים בשטח, הדבר היחיד שענין את יוסי היה „החיל האדם“ ובזה נבדל בזורה בולטת מהרבה קצינים ואנשי מקצוע. כל יחסיו היה יוצא דופן, היו לו מאבקים חריגים עם המ"פ, עם עופר בן צבי. הסתכסך אותו בזורה רצינית מאוד על הנושא של ההתייחסות לחיל. שורה ארוכה של תקלים קטנים היו לו עם המ"פ שיחסו לחילים היה קצר וקשה.

המ"פ היה אדם קשה. יוסי המ"מ הצער עמד מול המ"פ וידע לא נזנור על כל חיל.

יוסי השתתרר ואני הצלרכתי לקבל פלוגה בגודו. התלבטתי בבעיה של סמ"פ. היו מספר מועדים רואים לתקפид, אך למרות שIOSI היה משוחרר, העדפתו אותו, כי הכרתי אותו וידעת: זה האיש בשביב. לחצתי עליו שיחזור לצבא, החתום קבע וייה אצל סמ"פ, ואולי בשלב מאוחר יותר ימשיך כמ"פ בגדוד. ידע היה שחיי הצבא לרוחו, פרט לביעיות קטנות של ממשעה ותשporות. יוסי בענה בחוב ומיד. ואלמלא בעיה שהיתה לאבini, שקרה לו ממשואה עם הגב, אני משוכנע שהוא אכן אלוי להוות סמ"פ. כשהבאתי אליו לקבל תשובה סופית, הצלער מאד להודיע לי על מה שקרה בבית והוא חייב לעובד שעונות נוספות במשק. ובזה נפרדתי מהרעיון די בצער. מאוחר יותר, כשהפרצה המלחמה,פגשתי בבלוזה. הוא ירד לשם עם כל הגודו שלו. הייתה שם שמחה בלתי רגילה, מחוזות שקרה לדמיין. התפזרויות של שמחה, פגישות חברים. הפגישה האחורה למעשה כבר לא איתתו הייתה. אחרי המלחמה ישבנו ליד פאיד עם כל הגודו. לא ידענו שהוא נפל. יום אחד ירדנו עם 2 וחמשים לסואץ. שם ישב כוח שIOSI היה שיידן לו במלחמות. שאלתי איפה יוסי בקמן, וכאן הבנתי שקרה ממשוא. הסבירו לי בדיק איד. כשחזרתי לפלוגה וספרתי לחברה, הרגשתם שהבחורים ממש נשברו. האנשים חתכו פניהם, יומם שלם ראייתי צללים, קsha היה יצור אלמוני.

אֶלְקָנָה

חזי :

יום ד', 24.10.73

הקרב על סואץ

קמנו בחמש בבוקר ועלוינו על שני אוטובוסים — היעד העיר סואץ. יוסי מלא את החגור שלו רימונים ותחמושת. מישחו ניסת להרים את החגור של יוסי ולא הצלית. התקרכנו לעיר. אחד הרכבים שהיה עלה על מארב. יוסי ארגן מיד את כולם על גבי הסוללה. ושוב מארב. ושוב יוסי מארגן את כולם.

הוחלט להכנס לעיר מקום אחר. חזרנו לאחר ונסענו לכוון העיר כאשר מהצדדים רועמים התותחים שלנו. הגיעו ליד חניון שריון. יוסי תלך והבא משאית עם חביות דלק לאוטובוסים. לאחר מכן הוא החליף את הנגאג, ונעה קצת באוטובוס — לשם שעשו. הוא נגע במקצועי, עד שהתקרכנו לעיר. שם החליף אותושוב הנגאג. נכנסנו לעיר. השעה הייתה עשר בבוקר. הכניסה לעיר היא בשדרה. המחלטה לשיר: „הבאנו שלום עליכם“ ופתאום כ-200 מ' לאחר שנכנסנו, התפוצץ לידינו רכב מצרי. מההדף עף האוטובוס שלנו. ירדנו מהר ותפסנו ממחה ליד הבתים. החילנו ללכנת לאורך הרחוב, ליד הבתים.

הינו צורכים לחצות את הרחוב ליד גשר. יוסי מצא מקום ממחה ליד המערה עם מ.א.ג וחיפה על החברה שחצeo את הרחוב, עד שאולה לו התחמושת. אחרי שחצינו את הרחוב, ניסינו לתפוס עמדות בבתים. חברה התחלilo להפצע. ריכזנו אותם בחדר. יצחק בונם חצה את הרחוב עם עד היל ונפצעו. יוסי רץ לאורך הבתים וסחוב פצועים על הידיים ועל הגב וריכזנו אותם בחדר אחר, בתויד בית של שלוש קומות.

בסביבות הצהרים היו לנו כבר כ-8 פצועים. גם המ"פ נפצע ו يوسי לקח את הפיקוד. היו חברה בהלם. יוסי החל לדאוג לפצועים. יוסי והמ"פ ביצעו חילוץ, אבל היה בלתי אפשרי. קיבלנו סיוע של מרגמות. יוסי טוח אוטם מן הבית ואני מבחו. פגנו ראשון נפל 30 מ' מהבית. לאט, לאט הורדנו את הפצועים לאן שרצינו. בשעה שלוש בערך, התחלilo לתגיע חברה של חרוב על כליה רכב. הם באו לעוזר, ונתקעו במקומות. כאשר ראו את יוסי, ידעו שהם בידים טובות. יוסי דאג להם למקום ועזר להם להוריד את הפצועים שלהם. הם אולו. יוסי עלה על הרכב שלהם והחל מפעיל את הנשך שהוא שם לעבר נקודות הריכזו של האויב. כאשר חור, הביא אליו תחמושת ושוב עלה על רכב אחר והחל לירות. באותו זמן שלומי ואני הורדנו מים ותחמושת, מעט מזון ואפילו חבילות שהחילילים קיבלו ולא הספיקו למתחות.

הזמן רץ, לא היה זמן להבטח בשעון.

הגיעו ולדות לחוץ את הפצועים. קודם לכן, שלח יוסי אותו ואת שלומי להביא את בונים שנשאר בתוך הבית בצדיו השני של הרחוב. יוסי דאג שיקחו את כל הפצועים. חלק גדול מהחרובנים נסעו איתם. יותר מאוחר, הцентр אלינו כוח נוסף של חסדי, היה להם 2 פצועים. התחלת התארגנות לקראתليلת. לא היה ידוע, אם יוצאים, איך, ואם לא — היכן נשארים.

חוּלָט לְצַאת רֶגֶלִי. יוֹסֵי עַמְסָדָי יַצָּאוּ לְבָדֹוק אֶת דָּרָךְ הַיְצַיאָה. כַּאֲשֶׁר חָזָוּ אַרְגֵּן יוֹסֵי אֶת הַפְּצֻעוֹת עַל אַלְונְקֹות לְחַזּוּהוֹ. פָּתָאָם מַופִּיעָם שְׁנִי חִילִים מַצְרִים. יוֹסֵי נָתַן פְּקוֹדָה לְשַׁכְבָּן. אֶחָד הַלְּקָדָם מַלְפִּינִים וְאֶחָד מַאֲחָרָיו. יוֹסֵי תְּפַשָּׂא אֶת הַרְאָזְנוֹ בְּחַולְצָה וְהַשְּׁכִיב אֹתוֹ. מִשְׁהָיוּ יְרָה וּפְתָאָם יְרָה עַלְינוּ אֲשֶׁר חָזָה שָׁהָה הָיָה מַאֲרָב. לְמַולְנוּ לֹא הָיָה נְגִיגִים, וְהַחֲזָרָנוּ אֲשֶׁר. הַתְּחַלְנוּ לְבוֹעַ. יוֹסֵי בְּרָאָשָׁה הַכּוֹת, אַחֲרָיו הַחִילִים עַם הַפְּצֻעוֹת, מַאֲחָרָיו שְׁלֹמִי וְאַנְיָן. הַלְּכָנוּ בְּשִׁנְיָרִים. יוֹסֵי רַץ מַרְאַשְׁתַּת הַטוֹּר עַד סּוּפּוֹ, לְרֹאָת אֶם הַכָּל בְּסִדר, אֶם לֹא אָבֶד אֶפְּאֶחָד. הַגְּעָנוּ לְפָוח שְׁרוֹיָן.

הַתְּחַבְּקָנוּ כְּמוֹ יְלִדִים וְהָוָא אָמֵר: „סּוּפּ כָּל סּוּפּ יִצְאָנוּ מִן הַגִּיהָנוֹת הַוָּה“ עַמְדוּ לוּ דְמָעוֹת בְּעִינֵיכֶם.

הַתְּחַלְנוּ לְפָקֹד אֶת הַחֲבָרָה, לְרֹאָת מַיְחָר, מַיְפָצֹעָ מַיְרָא אֶת מַיְ וְעַד מַלְיוֹן שְׁאָלוֹת עַל הַחֲבָרָה שְׁחָסְרוּ. דָּאגָנוּ לְנוּ לְמוֹעֵן. יוֹסֵי דָּאג לְשִׁמְכּוֹת לְכָלָם. וּפְקַד לְשַׁכְבָּן לִישְׁוֹן מִתְּחַת לְטַנְקִים.

נִשְׁאָרָה שְׁמִיכָה אֶחָת לְיוֹסֵי, לְשְׁלֹמִי וְלַיְיָ. נִכְּסָנוּ שְׁלַשְׁתָנוּ מִתְּחַת לְטַנְקָן וְנִיסְיָנוּ לִישְׁוֹן. אֶךְ לֹא יִכְלָנוּ. דִּבְרָנוּ עַל מַה שָׁעַר עַלְינוּ. הַתְּחִילָה לְהִיּוֹת קָרָה. וּלְשְׁלַשְׁתָנוּ שְׁמִיכָה אֶחָת.

יוֹסֵי הָיָה מַקְבִּל צְמַרְמוֹת וּמַעֲבִיר אֶתְהָאָה אֶלְיָ וְאַנְיָ לְשְׁלֹמִי. הִיְתִּי בְּאַמְצָעָה. מַדִּי פָעָם שְׁפְשָׁפְטִי לְיוֹסֵי אֶת הַגָּבְדָה לְמִדְבָּר אֶתְהָאָה. זֶה הָיָה חִלּוּם בְּלָהָוֹת. דִּבְרָנוּ כָל הַלִּילָה. לִשְׁוֹן — בְּלִתְיָ אָפְשָׁרִי בְּגַלְלָה הַקּוֹר וְעַקְבָּה מַה שָׁעַרְנוּ.

יּוֹם ה', 25.10.73

זָנוּ מִכּוֹחַ הַשְּׁרוֹיָן צְפּוֹנִית מִן הָעִיר. עַבְרָנוּ לִידְכָנִיסָה לְעִיר וְהָיָה רִצּוֹן לְהִכְנָס וְלַהֲזִיא אֶת הַחֲבָרָה שְׁנָשָׁרוּ שָׁם...

הַתְּחַבְּרָנוּ שָׁוֹב לְכֹוחַ צְנָחִים. הַכּוֹחַ בָּמָקוֹם הַפָּקָד לְגַדְדָּל יוֹסֵי הָיָה לִמְ"פּ. הַחָל דָּאג לְתַהֲמוֹתָה, רִימְוֹנִים וְצִיּוֹד. דָּאג שְׁנָקְבָּל גְּרָבִים וְלְבָנִים. لֹא הָיָה לוּ זָמָן לְאַכְול. שְׁלֹמִי וְאַנְיָ לְקַחְנוּ אַוְכָל הַצִּדְדָה וְחַכְנוּ שְׁיוֹסֵי יָבוֹא לְאַכְול. אַכְלָנוּ יְחִידָה. תִּיאָבוֹן לֹא הָיָה.

הַמִּשְׁמָה הַחְדָּשָׁה הָיָה לְאַבְטָח כֹּחַ שְׁרוֹיָן עַל גְּדוֹת הַתְּעִלָּה. הַתְּיַשְּׁבָנוּ בְּקָרְבָּתָה. שֶׁמֶרֶת רַאֲינוּ כִּיצְדָּקָה אֶתְהָאָה. זֶה הָיָה הַשְּׁמָמָה הַיְחִידָה בָּאָוֹתָן שָׁעוֹת.

הַרְעָב הַחָל הַצִּיק. יוֹסֵי לֹא יִכְלָל לְאַכְול. דָּאגָנוּ לוּ לְאַכְול.

בְּסֶבֶבּוֹת הַשְׁעָה עָשָׂר בָּא זָהָל וְלִקְחָה אָתוֹ (שְׁלֹמִי הַפָּקָד לִמְ"מּ בְּפֶלְגָה שְׁלֹסִי) וְאַנְיָ שְׁנָנוּ נִשְׁאָרָנוּ בָּמָקוֹם. שְׁכָבָנוּ בְּמַאֲרָב כָּל הַלִּילָה. לִפְנֵי לְכָתוּ אָמֵר: „שְׁמָרוּ עַלְעַמְקָם!“ — מַלְוְתֵיכֶם הַאֲחַרְוֹנוֹת.

אַנְיָ נִפְצָעָתִי בְּבָקָר מַכְדוֹן, לְכָן לֹא שְׁמַעְתִּי מִמֶּה שְׁקָרָה לְיוֹסֵי וְלֹא רָצָוּ לְהִגְיָדָה. לְאַחֲרָיו שְׁבוּעִים כְּשָׁפְרוּ לֵי — לֹא הַמְּנֻתִּי וְעַדְיִין קָשָׁה לְהַאמְנִין...

יוֹסֵי יְדִידִי — כָּאַח לֵי.

עמיים בזידור :

לפני תחילת המלחמה, ה הכרה שנעשתה מוחשית לגבי היהת בקשר לספורט ולפדרוריד. אני שחתתי בצד השני של המתרס, מאבקים בין ספר יהושע ובית-לחם, הaha בהם מתח וענן גם בגל היוקה שבנון, לא רק בגל המשחך. אני זכר היטב שהליך גדול ממה לך השkolim והטקטיקות לפני כל משחק עם בית-לחם, הכניסו בחשבון אם יוסי משחק או לא ואם הוא משחק, איפה. היה ממש בעיה איך חוסמים את יוסי, מה עושם שיסוי לא יעשה פרצונות בהגנה, שלא יעשה צרות בזריקת כדורים אל השער, המרחק אצלו לא שתק תפקי. אם היה זורק מ-7, 9 או 12 מ' הכוורים היו מסוכנים באותה מידת. יוסי היה יריב שהוויה אתגר, שהיה צרייכים לעמוד בו ולהשיג ולדאוג שיסוי לא יטה משחק לכונן הנצחון של הקבוצה שלו.

בזמן המלחמה פגשתי את יוסי בגדור מאולדור של קצינים שלא היה ברור אם הוא ישתחף במלחמה. אנחנו הינו בגדור של חיילים ז.א. תפקדנו בתורת מימי'ם וממכפי'ם. כמובן במלחמה מתחשים את כל המכרים, ובתוכף הנسبות הופך כל אחד להיות חבר קרוב. אמרתי לjosy: אני נמצא באותו מקום טוב, יש לי חיילים בזמן שאחת עוד בגדור הקצינים זהה, מה יהיה הסוף? הוא ענה: „נראה“. זרקו אותנו לבקעה והסתובבנו בלי לעשות דבר רציני. בוקר אחד יוסי הופיע חגור אפוד של סיירית, שאפשר להכנס שם חצי טון תחמושת, אם רק יודעים איך, יוסי ידע איך. נפגשנו בלבכית ווסי ספר שהעבירו אותו אלינו ממאגר הקצינים. הינו באוטו תפקיד רק במלחמות שונות. יוסי היה דמות בולטת בסגל מתרגש שבא. הוא החליף מ"מ טוב שתחילת חששתי קצר שהיא לו קשה להכנס לנעליו. התברר שעשה את זה טוב מאוד.

— אי-אפשר לפסוח על נושא החבילות, שנשלחו לヨוסי מבית-לחם. זה היה משחו לא רגיל. לא רק החבילות אלא הטבעיות והפשתות והגישה הישירה אל אנשי הסגל ואל החברים. החבילות פשוט חולקו ללא עניין גדול וטרסק. חבילה זה דבר מובן מآلוי שהוא של כולם. עצם המחשבה שלו, שצדאי לארגן חבילות לחילילים, כדי לדאוג גם להם, וכל זאת במצב שככל אחד נוטה לחשב על עצמו. יויסי דאג לכלום. החבילות היו אחת מצורות הביטוי הפוטו ביתר.

— כשירדנו לבלוות, ידענו שלולמים להכניס אותנו למלחמה, כאשר קבלנו פקודות המבצע (אשר לא התקיים) היה זה רגע אמת. ברוגעים אלה זה דו-שייח' שאתה מקים עם עצמן על מי אתה סומר ועל מי לא. וברגע כזה של אמת, היה לי ברור ומעל לכל ספק, ולאף אחד מאנשי הסגל לא היה כל ספק, שעלה יויסי אפשר לסמוד. לא חשוב לנו נלך, מה נצטרך לבצע, יש אדם אחד שמעבר לכל ספק, עליו אפשר לסמוק שיבצע. אותו ומין הינו מזוידים בכלים נשק חדש, בזוקה מידית, הנקרה לויאזה. הקשר הטכני שלו אינו מעולה ואילו יויסי הציגו בקשר הטכני שלו, קראתי לו הצעה ובשתי שיסביר לי איך להשתמש בכלים הזה. תוך 2 דקות בלבד הרבה חכמות, הדגמה אחת בבטחון וגם אני ידעתי לתפעל את הכלים הזה. —

יויסי ואני נסענו להביא ביטאים, ממאהל שלנו של „חרוב“. אני כמוון לא מעורה ב„חרוב“ וויסי מעורה לפני ולפנים. הצטרכתם לראות, מה זה ארגון של ביטאים, יהסם עם זה — עוד ארגן תחמושת, יהסם עם זה — עוד פצצות. גרד וגרד כל פעם ממוקם אחר. עוד תחמושת עוד ציוד. פה פותח מנוע ומקבל הסבר על הדלק. במצב שהוא די מבולגן ודי לא מסודר ראית שאדם חונש, ומבצע את הדברים בצוර האיגונית ומסודרת. הבאנו את הביטאים, לא חשוב שלא השתמשנו בהם. אבל התהමשות מתבאים נשארה לנו. הינו צרכים לעלות להליקופטרים, מה זה כמויות של תחמושת, מה זה כמויות ציוד! כל מה שאחרים לא סחבור, לך יויסי עליו: עוד תחמושת, עוד ציוד, עוד פצצות. הוא מעmis על עצמו ומלhib את התהבה שיקחו עוד ועוד. צרכים את זה במלחמה — אמר. במצב של לחץ וחוסר זמן, בשתכנות אינה מתיקיימת כפי שצריכה להתקיים, גמדד אדם ומפקד. אי-אפשר לשכו את המתחה, איך יויסי מארגן מלחקה, מסדר אנשים. איך כל הדברים מתנהלים גם בתחום המהומה שהיתה שם. וכל זאת על הצד הטוב ביותר. אה"כ טסנו לפאייד. כשהגענו היה סופת חול ויחסית למוג האיר הクリיר בארץ, היה בפאייד חם מאד. האנשים נשאו ציוד רב עליהם, וייסי ארגן את המלחקה. הוא עצמו עמוס יותר אך זה כנראה לא מפריע לו. הייתה הגרלה. הטור של יויסי וטור נוסף הצטרכו לעלות ראשונים. הilikופטר יורד ואני רואה שישוי בודק את האנשים, שהכל יהיה מונח עליהם בצוורה נודה, אחלהנו אחד למשנהו הצלחה, וייסי רץ למוטס.

את הידעעה על נפילתו קיבלנו לאחר 3 ימים, בהפסקת האש. חלק גדול מאנשי הסגל הכירו את יויסי מקרוב, לא יכולנו להאמין. סרבו להאמין. האנשים הלכו אבלים וחפו ראייה הרבה, הרבה זמן ולא הסתגלו לרעיון זה.

רוני :

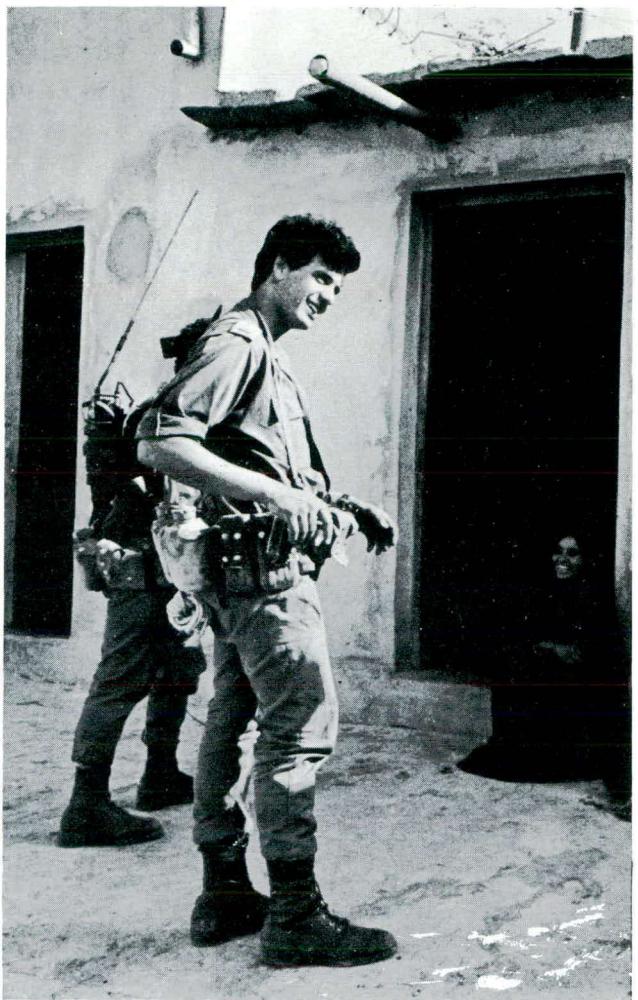
גם אני לא האמנתי שהוא נהרג, ראייתי איך הוא עבד בעיר סואץ. היינו בככר, המצרים היו בצד שני של הcker, והיו צולפים עלינו כל הזמן. החברת במקביל אליהם בתוכה בתים. לא ידענו מה קורה מסביב, היינו בתוכה החדרים. היו הרבה פצועים, חללים בחדרים, ולא היה מי שיפנה אותם. רוב החברת היו צעירים, פעם ראשונה באש. המפקדים שלהם לא נראו בשטח. פתאום הופיע יוסי, עזרא, התחל לקרו לחברה, התחל לפנות אנשים, לקרוא לאנשים, קרא לחוליות וארגן אנשים לפני פצועים. זכרוני תמונה אחת: יוסי עומד במרכז הcker, חسور לגמרי, עומד על T.R. המצרים ירו אש תופת, ואף אחד לא האמין שיכול לעמוד שם בנאדם בלי להטגע. יוסי עמד שם עם שתי הידים הפעיל מקלע. בכל ד' מקלע. מילא מג שקשה להפעיל אפילו בשתי ידיים. אחריו זה החלו אותנו. רוב החברת נפלו שם ונדרמו. אני זוכר, כמה חברה דברו ואני הקשבתי: בקמן, בקמן, רק עלייך דברו. והוא עבד שם בודד לגמרי, ארגן אנשים. מפקד שידע לשלוט. למרות שפחו, הלו ופנו פצועים, והרבה אנשים נצלו רק בזכות מהירות התגובה שהיתה לו והשכנוע בקולו.

פרץ :

יחסית, לי יצא להיות עם יוסי תקופה קצרה. יצא לי לתדריך אותו שנה ופגשתי אותו מספר פעמים, לאחר שהשתחרר. החברות הראשונות שלי אליו הייתה דרך חבילה גדולה שאמו שלחה לו. „אותה אינן מכיר, לפחות תכיר את החבילות שלAMI“, זה היה משחו גדול, כל מיני פלוטות של עוגות.

לאחר מכן קיבלתי חלק מהוצאות שלו, והוא די קשה להכנס לתוך הנעלים שלו, כי כל דבר שעשית, צעק לו : בקמן. ראיית שכל החברה ממש סגדו לו.

זכור לי תמיד האדם החזק, הגדול. את כל החזק שלנו ארגנו בארגזי תחמושת. לייסי היה ארגז בסדר גודל של ארון, שאף אחד לא היה מסוגל להרים אותו. בסוף השירות הדקנו לו כינוי „פלירמן“, כי כשהיה נתן למישחו לחיצה, אי-אפשר היה להחלץ. היינו נאבקים אותו — כਮובן בזוגות — כביש נזרת. כמובן שהזמין אותנו אליו פגשנו אותו בצוות בית-לחם הגלילית — כביש נזרת. כמובן שהזמין אותנו אליו הביתה ומספר לנו כל מיני חוות. ושוב פגשנו אותו לפני בלוזה. כולם קפזו : הנה בקמן, הנה בקמן. זכור לי שהחלפתינו אותו כמה מילימ. שאלתי מה הוא מתכוון לעשות, והוא הזכיר את החברת, מווור היה לשם את בקמן מדבר על חתונת. שאלתי : מה העניינים ? השיב : מלחמה. כשעברנו לבלווה ראייתי אותו בודק נשך, לאחר מכן בעיר סואץ ואחרי שנפצעתי שמעתי את מורנו צוק : „הנה בקמן, הנה בקמן“ ככלוי הישועה הגיעה. לאחר שהגעתי לבית חולים, קובי אמר לי עליו לראשו. היה קשה מאוד לעכל את הידעעה על יוסי. יוסי היה משווה גדול.

יצחק :

הכרות שליל עם יוסי קצירה הרבה יותר ומשתرعا על תחום של 6–5 ימים, כשהגינו אליו לפלוגה.

לכל אדם בחיו יש תמנונות וחוויות שנשארות לתמיד. באוטם 6–5 ימים הוא הצליח להטביע את חותמו. ישן תמנונות ודברים שאיד-אפשר לשוכה.

פגישה ראשונה הייתה ביום השני למלחמה. היינו במאגר קצינים, היו שם רבים שלא שוכזו עדיין ביחידות מלויאם. ואני זכר שהופיע אחד, גבורה, תמייר, סביבו חברה שלמה, שלפי שיחתם הבינו מושרינים שבאו מ „אל-על“ ורוצחים להצטרכם למלחמה למורות ההוראה שהם מושרינים למערך הבטחו של אל-על. יוסי עמד שם עם הגור. לא חגור פשוט, אלא אפוד, עומד וצועק „מה פתאום? לנו לא ניתן להתגיים, אנחנו לא נלחם?“. לא הכרתי אותה, אך הרושם נחרת בי. כולם עדיין יושבים, מסתסים, והוא כבר מאורגן עם החgor והגשך. קויתו שכולם כמוותו וכן אנו גראים.

היינו גודוד שאורגן לצורך המלחמה. ישנו בבקעה רוב הזמן, התגלנו מגבעה לגבעה, ללא תפקיד מוגדר, ללא משימת קרב. והמוראל היה נמור. והנה, בבורך השם, בערך ב-5, שכבתה עם חוליה בצד כביש רמאללה – יריחו. מופיע טנدر עם המ"פ. יורד יוסי עם האפוד. את הבוחר תהה כבר זכרתי. ניגש, הציג את עצמו, אמר שמחליף את יובל. ומיד התחלנו להתארגן.

בקר. חם. המחלקה מפוזרת בחוליותן על הגבעות מסביב. ואfineyi – חוליה שייסוי מצטרף אליה, מיד מוקמת סככה אצל לידה. כל אחד מסודר עם הנשק והחgor ועורכים מסדר בורך. מנקיים נשק. שכובים בתצפית. הכל, לפי הכללים.

בצהרים, מודיעעים על תזוזה וחזרה למאהל. יש תרגולת – מפרקים הכל, עליהם עם החgor לאוטובוס ונוסעים. מגיעים למאהל הגודוד, שוב התארגנות, מזמנים מeahel ומחכים.

למחרת, יוצאים לאומנים, החברה רוטנים. שם מלחמה ואנחנו כאן מתחאמנים אמון כיתה, אמון מחלקת. לשם מה זה? אך אצל יוסי אין חכמתו, כמו שצරיך וכמו שכותב בספרים, בקדנסות ובתקיפות. וכל החברה, שכבר שבועיים מתיבשימים ולא רגילים למשמעת – נכנסים לתלם וIOSI משתלט על העניים.

אחה"צ עליינו לירושלים, לאפטר. לקחנו את כל החילים לבריכת, שיתקלחו יתרחצו וחזרה למאהל. יוסי ניצל את ההזדמנות לבקר בית אחים. הציגנו אליו, מספר חברה ובמשך $\frac{1}{2}$ שעה שהספיקנו להתקלח – הספיק יוסי לעוזר לגיסתו להכין ארוחה בריאה,טלפון כמה טלפונים, ולשכנע את גיסתו שאנו זוקים לשום דבר ולא יקרה לנו שום דבר. חזרנו למאהל ושם חכו לנו הרבה חבילות, כולן מיעודות ליוסי, אלה החבילות שהמושב שלח. החברה פתחו את החבילות, אכלו ונהנו ולמחרת בשבתה, תגיעה הודעה שאנו עוזבים לסיני. עליינו לאוטובוסים לאורך כל הדרך נתנו מתחבילות.

הגענו לאזור בלוה, בשבת אחה"צ. קוינו שסוף-סוף נשתלב במערך המלחמה, ואז, השנתנה האוירה, עם הרגשה שעומדים לעשות משהו באה גם היישבה מסביב למדורה, שירה ושמחה.

יום א' — 21.10 בבוקר הופיעו עם פקודה והכנה למבצע שאנו עומדים להשתחרר בו. יוסי כמונן ארגן את המתקפה בזרה הטובה ביותר, ולמרות שהפקודה שקיבנו לא הייתה ברורה וمضוררת דיה — הספיק יוסי לחתת את המתקפה ולהתרגל אותה, בכל הדברים אשר תשב והעריך שעலולים להתקל בהם בזמן המשימה. לא הסתפק בתרגיל הפלוגתי הכללי, חור ותירגול עם מחלקות מא' ועד ח'.

ה-22 לחודש. מתחננים לפעה גדולה והנה מודיעים ברדיופר בערב תכנס לתקופה הפסקת האש. המוראל יורט פלאים. גם היום אין יכול להסביר, איך, מרירות רצון החיים החזק — מוכנים אנשים להלחם ולרוץ אל הגרוע מכל ולא שמחים על הפסקת אש. אך אני מבין את יוסי ואת התברורה מהם מצורח חינוך מיוחדת. את הרגשותם שהם חייבים להיות ביחידה קרבית, במרכזי העניינים ובאותם מקומות שם דרושים בהם.

היתה התארגנות למרות ההודעה על הפסקת האש, לא היו לנו זחלמים' יוסי קפץ למאלה של חרוב. ועם כל קשייו האישיים חור עם 5 זחלמים' ארגן אותם בעצמו. משאגענו לשטח התארגנות, היה שם ברגע עצום, המון חילאים, המון קצינים ואיש לא יודע מה לעשות ומה חולך לקרות. יוסי היה תכליתי, כריגלי. ארגן את אנשיו על צירם, להיות מוכנים לכל מקרה. אך הגעה הודעה בטול, והוראה חדשה, לעילות על מסוקים.

הגענו לפארד ושם שוב על מוסקים מבלי שהמפקדים ידעו בדיק היכן עליהם לנחות. נחתנו באיזה שהוא חור, מנוקטים מכל הגדור ולא קשור. הצטרכנו לגדור צנחים שהיה בסביבה ואיתם יצאו לסתוא. כשהחדריע הרדיו ב-7 בבוקר על הפסקת-אש, הותקפנו אנחנו בטילים, קופצנו מהאוטובוסים שבו נסענו עד יубור זעם, ואחר המשכנו עד לחניון לתדרוק. שם לקח יוסי את הנה האוטובוס לידיו וגם בו שלט בביטחון.

הגענו לעיר. לא הייתה לנו כל תמורה ברורה על הנעשה. עם הכנסת החלו התופצויות מסביבנו. קופצנו מהאוטובוסים ואחרי התארגנות מהירה רצנו קידמה לאורור הקרב. שם נתקעו הצנחים שאליהם נספהנו קדם. עברנו את אותה כבך שהוואכה כבר פעמיים רבות. יוסי רץ ראשון, הוא היה המ"מ, ואני נע — מאחור. כשהגעתי לאזור התקלות כבר היו לנו מספר נפגעים. יוסי ארגן את העניינים. היה יוצא כל פעם מהදלת ויוריה בכל הצללים שבו בטוח ידו. עוזי, רנט' וצוקה. באותו שלב, עברתי לצדו השני של הרחוב, נפצעתי ויצאתי מכל פעללה. לאחר מכן נודע לי שהמ"פ נפגע והעביר את הפקדת יוסי, אנחנו נלבנו פצועיםצד שני ווסי מנהל את העניינים. כל זמן ששמענו מרוחק את קולו — בಥנו שהכל יסתדר.

בשלב זה, הייתה המשימה העיקרית פניו הפצועים והגנה עליהם. מספר האנשים שנותרו לכך היה קטן ובלתי — נפחים ולא עילאים, יוסי השתלט על הכל, הוא חלק פקודות והוא ירה והוא הרים מוראל. צלף מצדיו השני של הרחוב ירה לתוך החדר שבו שפכנו. צעקתי לjosyi, "זוזו הצדיה, זה מסוכן" והוא אומר, "עוזב, כי לא פוגעים".

יצחק :

את הידיעה על הבינוי הערב, קיבלתי רק הבוקר במכtab. היהתי צריך ל澤את להדריך טויל, אבל אמרתי: יש דברים מוקדשים. אינני חשוב פעים. החלטתי להיות כאן הערב ואני מאושר שבאת. לא ידעתי שכך אתם נהגים לזכור ולהעלות את זכר התברורים שלכם. ערב זה לא אשכח.

אנחנו חיים לחיות שוב את החווית המשותפת עם אלה שאינם ושאנו כאן בזוכותם. לא לנתק עצמנו מהם.

אמר אבי, אמר עירם: אומרים שאיננו אך אי-אפשר להאמין בו. עוד יותר קשה להורים, לחברים, שחיו איתו וגדלו איתו.

אך לא פחות קשה לאחד, שהכיר אותו רק חמישה ימים. באותו חמישה ימים הטבע את רישומו החזק, באופןו המיחד שעוזב בדרך שבה גל ובחינוך שקיבל בכפר.

אנחנו חיים למשיך לחיות, לרוץ לחיות, וכל הזמן לזכור. לדעת לוותר על הדברים הקטנים הבלתי חשובים, להוציא את הבלתי חשוב מהינו ולמצוא את הדרך הטובה והיפה.

כל הזמן לזכור ולהזכיר ולהיות עם אותם אנשים. אנחנו יודיעים שם אינם כי אנחנו לא רואים אותם. והם אינם משתתפים איתנו בעשיה, אך הם קיימים. בזוכותם אנחנו כאן.

הבית הזה כולם, המשפטה, המושב, יכולים להיות גאים בبنיהם. הם סמלו את הטוב והיפה במדינה שלנו היום.

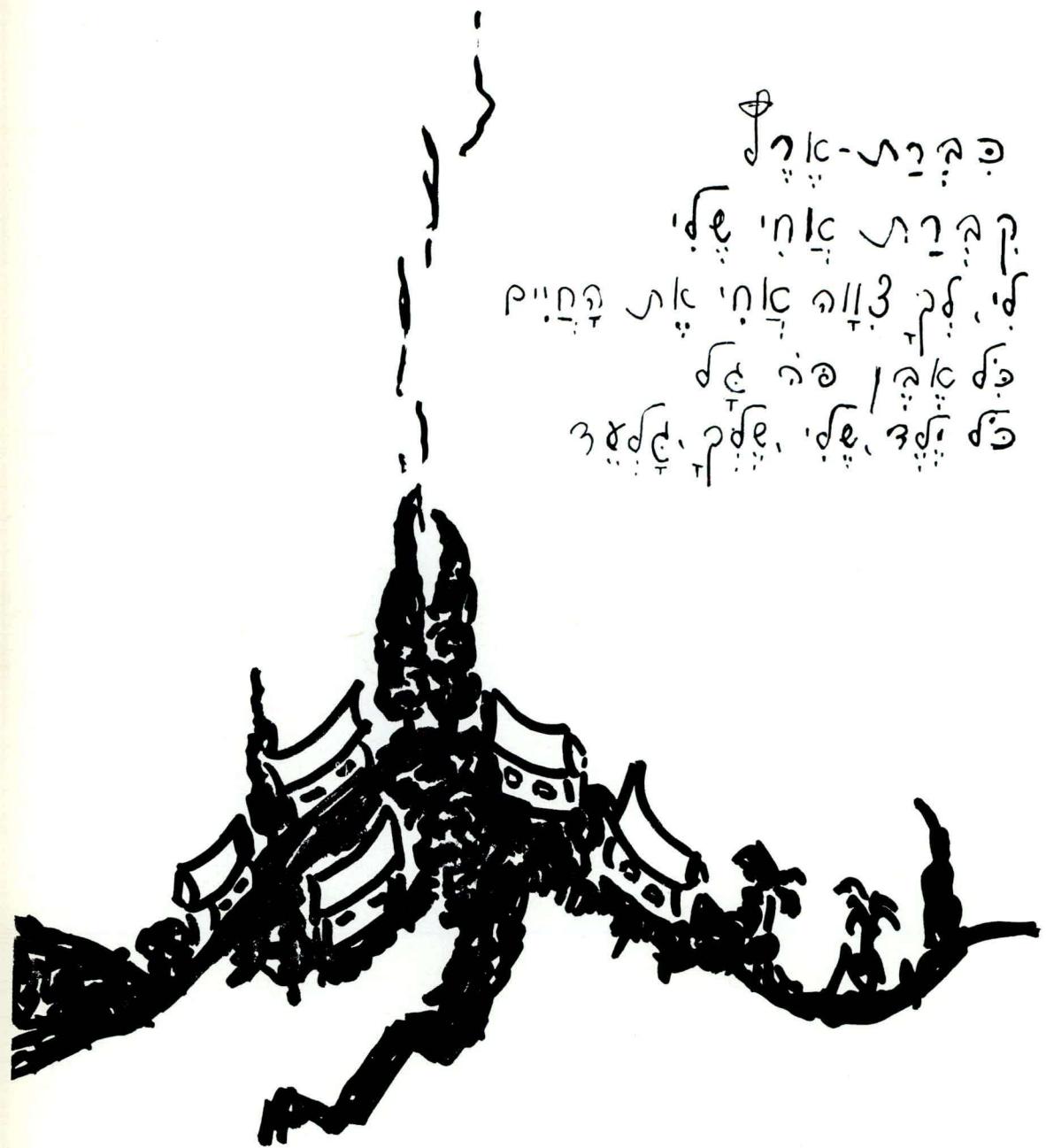
፩፻፲፭-፳፻፲፭

፩፻፲፭-፳፻፲፭

፩፻፲፭-፳፻፲፭

፩፻፲፭-፳፻፲፭

፩፻፲፭-፳፻፲፭

שלום יוסי !

תקשיב, בקשׂו מני לכתוב עלייך, אבל לצערַי איני מסוגל להЛОוטין.
האפשרות היחידה שנותרה לגבי היא שאכתוב אליך.

זה שלושה שבועות אני דוחה את הכתיבה הניל' (רוצחים להוציא
חוּברת זכרון) פשוט לא היה לי עד עכשוו האומץ להתמודד עם
כתביה זאת. אבל הנה הגע הרגע.

יש כמה דברים שהייתי מעוניין שתדע ולא יזק שוגם אחרים ידעו.
אני שוכח אותו ואין שום סיכון שאשכח. בעבודה, בבלויים,
בקצור, בכל המקומות אני נזכר בכך ומשום מה זה רק אותך,
ובאופן קבוע. הסבר לכך אין לי, אולי לך יש, אבל לצערַי אינך
מסוגל בספר לי כרגע, מאוחר יותר אולי.

אני יודעת אם הנץ זוכר ויודע איך ומה הייתה לגבי הפגישה שלנו
בעיר (סואץ כמובן) ולכן גם התייחס רוצה בספר לך מה בדיקת היא
עשתה לך.

בתוך כל התופת המסricaה אני רואה משחו עומד זקור עוזי תלוי
עליו והוא מכון את כולם. תקשיב, כשראיתי אותך, כולם כבר
קפצו מהabituar (R.T.B.) ורק אני נשארתי עם סימי. נודהתי
לגמר, (תתפלא עוד כמה חושים פלו אצלך) ואפילה לא קראתי
לך. היה לי הרושם שבلتאי אפשרי שזה אתה, אז קראתי לך
(קצת היסטרי, סלח לך) וזה גם אפשרות אוטה לחלווטין שפעקת
לי: קח את הרכב וסע לצד הצנחים ! אני יודעת אם הנץ מודע
מה זה עשה לי בדיקת. אולי עכשוו ההזדמנויות לשם זאת:
ה חוזרת אותי עם הפקודה הזאת לעולם המציאות.

תראה, זה לא פשוט להסביר איך ומה, אבל בכל זאת, לראות
אתך עומד זקור, לבוש חגורת, חולצה, מכון את הענינים, זה
השפיע. חוזרת אליו ההרגשה שיש בכל זאת מישחו שודע, מישחו
שמכון את הדברים.

אני משער שהນץ די מבסוט לשמע על העניין (ודאי לא ידעת) אבל
זאת המציאות ואם התאור לא הכி מדויק זה ממשום, שאין עט
שיכול לתרגם את ההרגשה יותר טוב.

אני מקווה שהבנת מה שכתבתי לך ואתה גם דואג לארגן את
החברה למעלה.

יש עוד הרבה צעירים שלא הספיקו להתאווש.

להתראות לך, בקרוב או רחוק — זה לא תלוי בי

אבי מורהנו

፳፻፲፭ ቀን ከተደረገው የኩርሻ በቃድ
በመስቀል ስለሚከተሉ እና የሚፈልጉ
በቅርቡ ተሸጋግኝ የሚያስፈልግ ይችላል
የቅርቡ ተሸጋግኝ የሚያስፈልግ ይችላል

አሁን ተሸጋግኝ የሚያስፈልግ ይችላል
የቅርቡ ተሸጋግኝ የሚያስፈልግ ይችላል
የቅርቡ ተሸጋግኝ የሚያስፈልግ ይችላል
የቅርቡ ተሸጋግኝ የሚያስፈልግ ይችላል
የቅርቡ ተሸጋግኝ የሚያስፈልግ ይችላል

የቅርቡ ተሸጋግኝ የሚያስፈልግ ይችላል
የቅርቡ ተሸጋግኝ የሚያስፈልግ ይችላል
የቅርቡ ተሸጋግኝ የሚያስፈልግ ይችላል
የቅርቡ ተሸጋግኝ የሚያስፈልግ ይችላል
የቅርቡ ተሸጋግኝ የሚያስፈልግ ይችላል

המטה הכללי

ראש אגף כח אדם

טל. 69-2779

קד - 33

שבט תשל"ד

פבר' 74

לכבוד
سطלה ו אברהם בקמן
בית לחם בגלילית

הוריים יקרים.,

הנדון: העלה בדרגה -
מ/א 2091621 סגן בקמן יוסף ז"ל

בנכם, סגן יוסף בקמן ז"ל, שנפל בעת מילוי תפקידו, הועלה
לדרגת סרן מיום 6 אוקטובר 73.

קבלנו נא הודעה זו כביתי נוסף לרוחשי הכבוד והיקר של צה"ל
כלפי בנכם, שהקריב את חייו במערכות על קיומן של ישראל.

בשם המטה הכללי של צה"ל, הנני מביע את רגשות השתתפותנו
באבלכם הכבוד.

הרצל שפיר, אלוף

ראש אגף כח אדם

למשפחותו של יוסי בקמן הייד

בית לחם הגלילית.
היהתי מפקדו של יוסי בקורס קצינים.

בדרכך מקרה נעשיתי מפקדו שלשה ימים לפני נפילתו. מכיוון שנפגעתי ביום שיויסי נפל ואני נמצא כעת בבית-חולים, קשה לי לכתוב לכם ולספר על ימי האחרונים של יוסי, כפי שרציתי. עם זאת אני מרגיש חובה לכתוב אליכם לפחות שורות אחוות, לומר לכם, שבימים האחרונים, לפני נפילתו, מילא יוסי תפקיד של מפקד פלוגה. ובמצבים קשים, ואפילו נושאים, גילה אומץ לב וקרור רוח נדיים. רבים מחיליו חבים את חייהם ליוסי ואני בטוח שהם יזכירו את השקט הנפשי התבוזה, וקהל הדעת שגילה יוסי בחילמה הקשה בתוך העיר סואז. איןני כותב שורות אלה כדי לנחים אתכם, אלא כדי לספר לכם, שאני נאה ביוסי ישוטף לאבלכם.

שלכם

סא"ל יעקב חסדי

צבא הגנה לישראל

3372 י"ח, דצ'

כ"א בטבת תשל"ד

15 בינואר 1974

למשפחה שוויץ שלום!

בודאי תתפלו לקבל מני מכתב.

נתקלתי בשם משפחתכם בסיסיות מאד מצערות. בתוקף תפקידך כרב-סמל מיינתי את החבילות בקמן וכן נתקלתי בחבילה שהחלה לשחזרת ליוסי. אנו פתחנו את החבילה ששלחו על שמו ודברים אישיים נתוכן אנו אוספים ומחזירים למשפחה.

מאחר ואני מכיר את שוויץ, החלטתי להודות לכם ולכל חברי המושב בשם כל חיליל הפלומה על שפע החבילות שהשפутם לנו. אמם גלויה זאת אינה האזמנות מתאימה לספר על יוסי — אך יתכן שאך אחד עידין לא התפנה לעשות זאת, לכן איני יכול שלא לכתוב לכם שתடעו, שהוא נלחם בגבורה וביעילות רבה. עמידתו בשדה הקרב, מנעה הרג נספ' בכוחותינו ואפשרה לוחה לסתוגת.

יעקב עזרוני — יודפת.

משפחה בקמן חיקרת.

טעורות המלחמה החלפוומי יתנו ולא ישובו. שלmeno מהיר יקר וכבד, אשר יביא שלום. סגן יוסי בקמן שהה עמו ותקופה קצרה עבר פרוץ הקרב. בולנו עמדנו על דמותו של יוסי מפקד וכח. תמיד דאג לחיליוocab טוב עוזר וمبון. באוטם ימים קשים של מערכת נהג יוסי לעוזד אותנו, מפקדים וחילילים. עדוד שכולנו נזקנו לו.

הקרב בעיר סואץ היה קשה וכבד. הפריצה לעיר הספה אבדות ונפגעים, אולם דבר לא הרתיע את יוסי. כמפקד מחלקה דאג ללוחמים ולפציעים ועם המשיך להסתער. על גdots התעללה נפל יוסי ותמיד נישא את דמותו כמנהייג וכחבר. על מעשרו והתנהגו נאמר: במותו ציווה לנו את החיים. חייה זכרו ברוך.

אתכם אנו באבלכם

ונושאים בגאות זכר יקרים.

אורן ירון, סא"ל

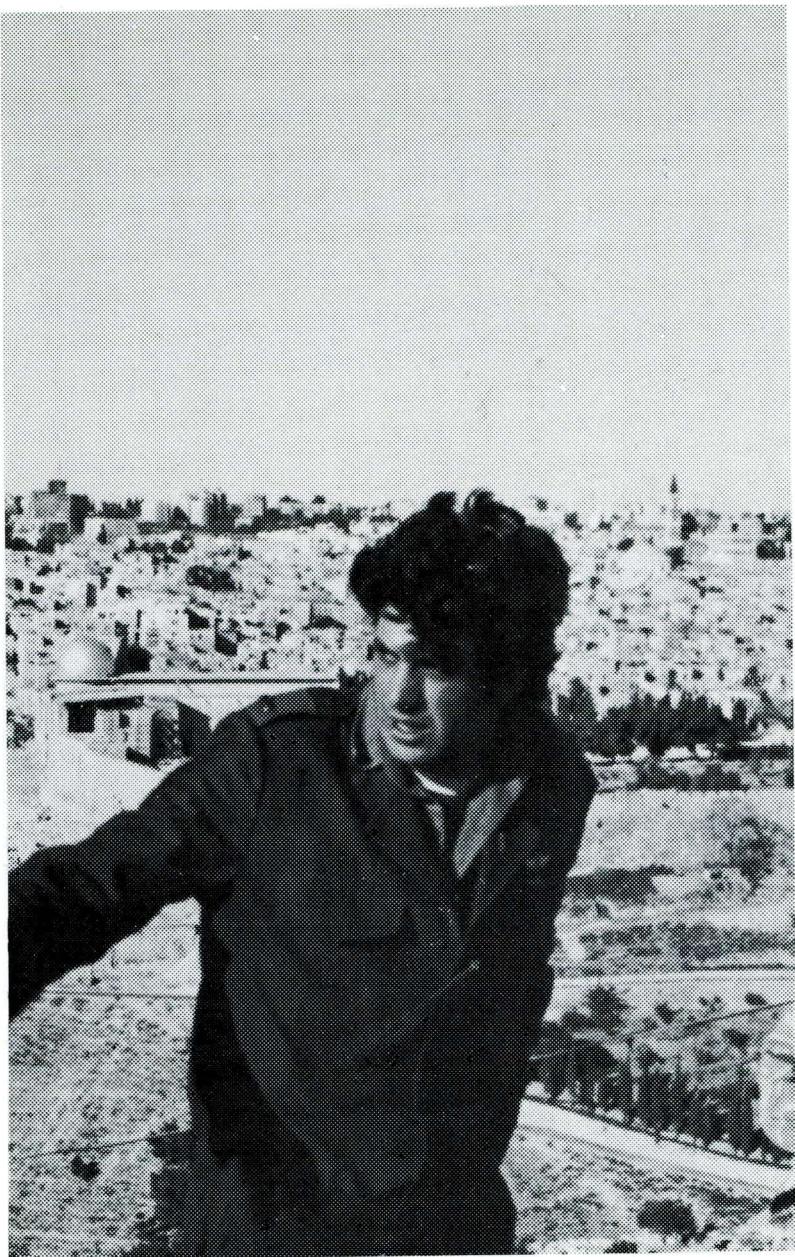
מפקד היחידה

קטע ממכתב לבנידוד.

צר לי על נפילתו של בנידוד — בקמן.

יעקב, האמן לי, הרבה חברה של חיים לו את החיים הוא ממש הציל אותם, היה ממש גדול!

בולם פה קבלו בזעאו את דבר נפילתו, יום לאחר שנפרד מאנטו. תתנהמו בזאת, שבנפילתו ציווה לרבים מאנטו את החיים, ולבתח יacr בלבנו לעד!

קטעי מכתבים

מיטשי לתמי ...

- אני החיל הכותב מרוחק ורוצה לבוא הביתה.
מי יודע מתי ואיך, אבל רוצה מאד.
- אני נמצא בקורס צניחה. החיים לא כל כך נוחים. גרים באוהלים. כל הזמן חול וחול.
מה לעשות כל דבר צריך לעבור, לכן אני קצת לא ישן, ורוצה כל הזמן לישון.
- מסביבי יושבים חברה ובודקים את הרוגלים. איך יבלוט !
בוחנים את הרגל ולא מאמינים לרוגל — איך היא עוד הולכת ...
- הדבר קשה, אך הרצון חזק. קשה להאמין מה מסוגל הבני אדם לעשות כאשר כת
הרצון שלו חזק.
- מה שלום החברה, מה נשמע בבית-חלהם, מה שלומך, איך הלימודים ?
מה נשמע בבית, איך "זקנים" ? ד"ש לכל החברה ...
- חזרתי לבסיס, החיים לא כל כך נוחים כמו בבית. התחליו לטטרו אונטו מצד ...
עשינו בנוקן ... הריצו אותנו כל הלילה ... אין כת, אבל אין דבר, "העיקר הבריאות".
- ד"ש לחיה — תגיד לי שהיא יכולה לכתוב,
ד"ש לכרכמלה — לא ייק לה שתכתוב.
ד"ש לענתה — תגיד לי לה כתוב.
וז"ש לתמי — גם את יכולה לכתוב.
- בקרוב תהיי חיילת ... ואז תראי כי החיים בצבא קצת רוחקים מן המჸויות של
החיים האזרחיים ... אני מבטיח לך כי ישבר לך מלחובה ולא פעם תחשבי متى אהיה
שוב אזרחית.
- מרגיש טוב. קצת יבלוט. אבל מי שרוצה להיות צוחן ולא יהיה לו יכולות זו ?
- איך שאר החילאים, מה שלומם ? איך החברה ? מה שלום הבודריך ? כמה מפסידים ?

תמי לא יבלוט, זים !

הן נסכים ג'ה, מ'ן חען
ד'ג'ה גאנט חמ'ה, פאנטן זיג
אל אלטן אל פון פון
ה'ן ער פאנטן זיג צ'מ'ה
ה'ן ער פאנטן זיג צ'מ'ה.

כמה אהבה ודאגה לבית שפעו מכתביו

18.3.70

ליקרים ביותר בעולם !

אמא, אבא — מה נשמע ?

אצלי אין חדש. אימונים קשים אבל מתגברים.

כн, בשעות הקטנות של הלילה, לאחר מלחמת חמה, הבוגרים מרגיש טוב, נקי

וממושך. קצת עייף.

מה חדש מצביקה, למה אין מכתבים מן הבית. אני מת לכל מלא מהבית. מה

נשען במשק ? איך הפהות ?

אבא, איך החליבה בלי האיש מספר 2 במשק ?

כן, אני רוצה לבוא לחופש הראות ואז יהיה לכם חופש — אבל זה עוד הרבה זמן.

עד שאנו את הטירונות.

החברה משתפרים נועים טובים מיום ליום. כל אחד נותן את הctaף וכך מתגברים...

את המכtabה התחלתי בלילה ומשיך ביום. השעה 6.15 ואני כותב בהפסקה קטרה.

מרגיש טוב, לאחרليل מהמושך וקשה.

מה שלום הפרדמנים ?

אני מצרף תמונה מן הטויל שערכנו לירושלים למרחק 40 ק"מ. זה ליד נבי שמואל,

פני החשובה בכותל.

רוצה לבוא הביתה.

באהבתה, לחתראות יוסי

ליקרים שלום !

אין מה לפחד, כפי שאתם נהגים, על בן הזקונים הקטן שלכם.

...אצלי הכל בסדר, אבל יותר חשוב, מה נשמע בבית ?

הבן חשוב כל הזמן על הבית ורוצה להיות בבית, אבל הצבא... אני מבין שצביקה

היה בבית לפי התוכנית.

איזה היו היהודים ? כמה שקלו ומה היה המחיר ?

איזה, אבא, אתה מסתדר בהערת קווים ?

מה עם החתונה בכפר ? שמעתי שיש תוכנית מעניינת. אביה מכינה משהו מיוחד ? ...

שלחו איזה חבילות,

באהבתה, יוסי

בתודה.

4.4.70

ליקרים שלום !

היום קיבלתי 5 מכתבים מהבית. היה נפלא. מצטער על ההטפה שהחטפתי. אתם צריכים

להבון רציתי לקרוא משה מהבית.

הצליל הכל בסדר. אין מה לדאוג. הרגלים פחות או יותר.

היום עשית כייסה, די נחמד להיות מכבסה. הכל חיוט. החיים יפים.

באהבתה, יוסי.

ליקרים שביעולם !

אמא אבא היקרים. היום יום שבת. אני ישן ושומר.இਆ சிலை, மஸ் ஹலום.

איזה עברה השבת בבית ? מה שלום... בקשרו כל הדודים וההודדות ? איך הולך בבריג' ?

באיזה מקום אתם ? למה עדין לא הבאתם הביתה איזה גביע — לקשט את החדר ?

ד"ש ונוראה בפסח.

באהבתה, באבתה, יוסי.

ליקרים שביעולם כולו, כולו !

אמא, אבא, מה שלוםכם ?

מה חדש במשק ? האם הטרקטור נכנס למוסך ?

ספרו משחו חדש. כתבתי הרבה בשבת.

ועתה יום א' חזרים לשירה. כל היום והלילה אימונים. אך אין מה לפחד. שומר

על עצמו הילד הקטן של אמא ובבא...
שלכם באבתה, יוסי.

למנוחת עולמים

יוסי הגיע אליו ילד והלך מאתנו גבור מלחמה.

בין זה לזה הדרך הייתה קטרה — החיים היו קטרים.

ידענו את יוסי, הילד השוכב בביית-הספר, הנער העוזר במשלוח הוריו,

הספורטאי המצטיין, הרקדן המעללה — יוסי המركיז את הנוער,

התגאנן בבקמן, החיל העוזר לחבריו, המ"כ המסור לחניכיו,

הקצין הדואג לפיקודיו.

יוסי תמיד עוזר ותמיד דאג —

ילדים הקטנים במושב, להורים, לחברים, לחילילים במלחמה.

לא רצה לחתום קבוע למרות השודלים. רצה לחזור לשלק.

כאיש בטחון במוטסים, לא גויס למלחמה : „התפקיד הזה חשוב

מאך עכשו, אתה בסזר גמור כאן, זה בטחון“ — אך יוסי

התנדב, גויס, הגיע לעיר סואץ.

זה היה שיא התופת.

בקמן מארגן את האנשים. מפקד, מחלץ פצועים, מביא מים

ותחמושת תחת אש. קולו נשמע — החברה סומכים.

הוא נלחם חשוף בככר, יורה משני כלים בבת אחת. הוא לא פגיע.

כלם יודעים : בקמן לא יפגע — אין דבר כזה.

הוא מוציא את אנשיו מהעיר. הפסקת אש. שקט.

צלפה מהצד השני — יוסי נופל.

אין נחמה. נחומרנו באצרכנות. זכרונות חיים, חזקים,

חייו של יוסי — פעילים, תוססים, מהנים.

תמיד נזכר.

ותפילה לנו — אלוהים ! לא עוד !

יהיה זכרו ברוך.

בני בורשטיין

הנחתה - גזעיים

טבק אנטק, יבlich,

טבק, ג'ין גזעיים

ג'ין הנתקן ג'ין הגזע-זום

טבק - פלאה

נאניא, ג'וזם גזעיים

